

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

De Bende van Mira Bonati

N° 2049

NEDERLAND : 35 Ct.
BELGIE : 5 Fr.
Verschijnt om de 14 dagen

Elke aflevering bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 2, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Bende van Mira Bonati

HOOFDSTUK I.

DE RODE STRIEMEN

Middernacht was juist gepasseerd, maar het was nog zeer vol in de eetzaal van een fijn restaurant in de wijk van Soho, die veel van die inrichtingen telt en druk bezocht wordt door vreemdelingen, die niet allen van een onbesproken gedrag zijn en waarvan er zelfs vrij velen volijverig gezocht worden door de politie van zes of acht landen.

Soho is de plezierwijk van Londen, maar er komen waarschijnlijk meer vreemdelingen dan Londenaren. Heel veilig is het er niet, tenminste in de zijstraten en men doet verstandig, zich als vreemdeling daar niet te begeven, tenzij in gezelschap van een vertrouwd vriend, die er de weg weet. Voor het taurants stralen van licht, de portiers uiterlijk is alles keurig in orde. De res-

hebben deftige uniformen, het voedsel en de dranken zijn merendeels voortreffelijk, weshalve men er dan ook duur voor moet betalen. Ook zijn er talrijke gelegenheden, waar men eenvoudig niet wordt toegelaten, als men niet in avondtoilet is. Boze tongen verzekeren, dat deze echter juist de ergste en het meest te vrezen zijn.

Ook hier is het niet alles goud wat er blinkt, ook niet in de zaal, waarin wij u nu binnen voeren.

Toch ziet alles er prachtig uit, glinsterend van verguldsel, brons, fijn porselein en kristal. Dure wijn fonkelt in de fijn geslepen kelken, de vrouwen dragen dure avondjurken, gesneden volgens de lijnen van de «new look» en om hun halzen is het geschitter van diamanten en robijnen, de kellners lopen

geruisloos over de dikke lopers, in een hoek speelt een orkestje van negers in vuurrode, korte jasjes en sneeuw witte pantalons, smeltende tango's en woeste jassmuziek en er hangt een geur van dure sigaretten en uitmuntend toebe-reide spijzen.

Niet ver van de dubbele glazen deuren, die naar de vestibule leiden, zat een elegant gekleed heer, met die rustige zekerheid van iemand, die 's avonds gewoonlijk dinner jacket of rok draagt; hij keek aandachtig naar een dikke en zeer zwarte man, de vingers overladen met ringen, eveneens in avondtoilet, die ongeveer tien meters verder zeer druk en naar alle schijn een weinig aangeschoten, praatte met een opzichtig geklede en geverfde vrouw met vuurrood haar en in een zeegroen avondkleed, die tegenover hem gezeten was en hem rookwolken in het dikke gezicht blies, afkomstig van een sigaret, in de holte van een lang, barnstenen pijpje gestoken.

Hij zelf was lang, breed in de schou- ders en smal van middel, niet jong meer, te oordelen naar zijn ernstig, krachtig getekend gelaat, met de smalle neus en de grijzende slapen.

De heer in rok pelde langzaam en met zorg een perzik, de vrucht met zijn servet vasthoudend en het zilveren mesje behendig hanterend, maar zonder dat zijn ogen de dikke man loslieten, die op niemand anders scheen te letten, dan op de roodharige vrouw, met haar blauwbeschilderde oogkassen, haar afgeschoren en vervolgens wat hoger met verf weer aangebrachte wenkbrauwen, haar vuurrode mond en de koude blik in haar staalgrijze ogen.

En omdat de man met de perzik zo aandachtig keek naar de dikzak, bemerkte hij niet, dat hij zelf het voorwerp was van de aandachtige beschouwing van een derde man, die een paar tafeltjes verder was gezeten, ook in gezelschap van een vrouw en juist tegenover een wandspiegel, waarin hij alle bewegingen van de heer met de grijzende slapen kon volgen.

Slechts nu en dan wisselde hij enkele woorden met de vrouw, die van een bijzondere, vreemdsoortige schoonheid was met haar ovaal gezicht, olijfgleurig van tint en de duister glanzende, grote, Slavische ogen. Zij droeg een elegant toilet van glanzende, zwarte zijde, dat de blankheid van haar huid des te meer deed uitkomen en evenzeer het korenblond van haar prachtig, dik haar.

Nu en dan keek zij snel in de richting van de heer, die juist met zijn perzik gereed was en met het zilveren mesje het vlees van de pit sneed. Zij keek echter niet zo zeer naar het gelaat dan wel naar de handen van de man. Diens ene elleboog rustte nu op het tafelblad, terwijl hij een kwart gedeelte van de kostelijke vrucht naar de mond bracht door welke beweging de manchet een weinig omlaag gezakt was. Hierdoor kwam de krachtige, blanke pols te voorschijn en deze vertoonde op twee plaatsen een vuurrode striem.

De perziketer scheen ze plotseling ook in het oog te krijgen en met een vlugge, maar niet opvallende beweging veranderde hij van houding en trok de manchet weer een weinig op, terwijl hij haastig een blik om zich heen wierp.

De spiegelman en de vrouw in het zwart bogen zich onmiddellijk over hun bord en hielden zich of zij aten.

Een ogenblik later wenkte de man een kellner, betaalde en vertrok met zijn dame, die door menigeen met bewonderende mannenblikken werd nagezien.

Een ogenblik daarna was de heer met zijn perzik ook gereed.

Hij rekende met de kellner af en keek voor de laatste maal nog eens naar de dikke, zwarte man, die, zo niet volkomen beschonken, op dit ogenblik toch vrij sterk beneveld was, keek ook vluchtig naar de vrouw in het zeegroen en toen liep ook hij langzaam door de eetzaal en verliet deze door de glazen deuren, waarbij ook hij

door menig ogenpaar bewonderend werd nagekeken.

De vestibule was zo goed als verlaten. De heer raadpleegde zijn horloge, liep enige malen langzaam heen en weer en precies om kwart over twaalf haalde hij zijn overjas en hoed uit de vestiaire, hing zijn jas over zijn arm, daar het buiten zeer warm was en daalde de drie treden van de brede stoep af.

Het was nog vrij druk op straat. Langs het trottoir stonden aan de overkant een tiental eigen auto's geparkeerd, er passeerden vrij wat mensen, die ondanks het late uur luid spraken en veel lachten.

Het was echter tamelijk donker en alleen boven de ingang van een nachtlokaal brandde een elektrische lamp.

De heer liep naar de rand van het trottoir en bleef daar staan, als iemand die op iets wacht. Nauwelijks enkele seconden daarna kwam iemand naast hem staan, die een dunne regenmantel van zwarte stof droeg, een van die ouderwetse van een cape voorziene kledingstukken die men toch nog wel eens ziet dragen en op hetzelfde ogenblik gevoelde de wachtende ter hoogte van zijn linker, vijfde rib een eigenaardige druk.

Hij wendde langzaam het hoofd om en keek de man met de regenmantel vragend aan, die onmiddellijk begon te fluisteren:

— Maak geen beweging, want dat zou het einde voor u kunnen betekenen.

— Ah zo... die zonderlinge druk terzijde van mijn heup...

— Is afkomstig van mijn browning! vulde de ander de zin aan met een duister glimlachje.

De bedreigde keek de bedrieger eens goed aan. Hij moest zeker verstand hebben van menselijke gelaats-trekken, want hij bleef zeer stil staan, omdat hij in de duistere ogen van de man gelezen had, dat hij zeker zou schieten, als er niet aan zijn bevel gehoorzaamd werd.

— Het spijt mij, ik heb werkelijk niet veel bij mij! begon hij onverschillig.

— Denkt u soms dat ik gek ben en de mensen in deze straat en op dit uur aanhoud, om hen te beroven? vroeg de man met de regenjas grimmig. Het is me om heel iets anders te doen. U moet weten dat ik bijzonder nieuwsgierig ben uitgevallen. Zo zou ik, bij voorbeeld, dolgraag weten hoe het komt, dat uw blanke huid aan de polzen zulke vurige striemen vertoont!

— Een zonderlinge belangstelling! Waarom zoudt gij dat zo gaarne willen weten?

— Omdat ik niet later dan gister-nacht er toevallig bij was en er zelfs bij heb geholpen, dat een man met een stuk touw gebonden werd en die man geleek merkwaardig veel op u!

— Dat is zeker merkwaardig! En als ik zei, dat ik die man onmogelijk kan zijn? Dat ik van een touw niets weet?

— Dan zou ik me niet zo spoedig laten overtuigen! luidde het antwoord. Ik zou zekerheid willen hebben. Hier is een taxi. Stap in en geen geluid, geen gebaar, of ik haal de trekker over!

De man had het portier van de auto, die juist was komen aanrijden, geopend en hij wachtte totdat zijn gevangene de voet op de treeplank had gezet.

Toen boog hij zich naar de chauffeur, onder de cape van zijn praktische regenmantel, steeds zijn browning in de zijde van de ander drukkend en fluisterde hem een adres toe.

— En een goede fooi, als je vlug rijdt! zo besloot hij en toen volgde hij de ander in de taxi en trok het portier dicht; al die tijd voelde de ander de drukking van het wapen tussen zijn ribben.

— Ik kan wel merken dat u het meer gedaan hebt! zei hij met een klank van bewondering in zijn stem, toen de auto zich in beweging stelde.

— Daarin zou je wel eens gelijk kunnen hebben... John Raffles! zei de ander en met een ruk wendde hij zijn ge-

laat naar dat van zijn reisgezel. Ik heb het immers bij het goede einde?

De wenkbrauwen van de man, die naast hem zat, gingen een heel eind de hoogte in en hij zei schouderophalend:

— Ik heb de naam wel eens gehoord, geloof ik. Maar ik begrijp niet waarom gij er mij mede aanspreekt.

— Neen? Dan zal ik het je uitlegen. Maar wees zo goed en laat je beide handen op je knieën rusten. Ik heb kennis gemaakt met je duivelse bekwaamheden en ik wantrouw je! Vertel mij eens, herken je mij in het geheel niet?

— Ik geloof niet, dat ik het twijfelachtig genoeg heb!

— Vreemd, want ik was er toch gister nacht bij! Komaan, ik zie wel, dat ik je geheugen zal moeten opfrissen! Luister dan goed! Je hebt wel eens gehoord van de Metropolitanbank?

— O ja! De bladen stonden er van avond vol van! Vier kisten met goudstaven uit de kelder geroofd, op een weergaloos brutale wijze. Werk van Raffles! Kortom, een keur van sprekende en veelzeggende opschriften!

Het gelaat van de ander kreeg een dreigende, sombere uitdrukking en zijn stem trilde van woede, toen hij voortging:

— Jij deed het! Die weergaloze brutale diefstal, dat was jouw werk! Je ziet er nu wat anders uit dan van nacht, het is mogelijk, dat ik mij vergis, maar ik durf zweren, dat jij het bent! Die rode striemen van de touwen, waarmede wij je bonden, hebben je verraden. Maar ik zal je de rest vertellen! Een zeker persoon, die ik niet zal noemen, had het voornemen een tunnel te graven tot onder de kelder van de bank, waarin dat goud was en die tunnel begon in de wijnkelder van een huis, dat door een helper gehurd was. Hij was een Turk. Hij werd Keraban Ibrahim genoemd. En alles zou ook goed zijn gegaan, als het noodlot, het toeval, de duivel, of hoe je het belijft te noemen, niet gewild had, dat John Raffles die-

zelfde nacht, dat is dus gisteren, in dat huis inbrak. Hij ontdekte de tunnel, wij snapten hem en in plaats van hem onmiddellijk neer te schieten, zoals ongetwijfeld het verstandigste zou zijn geweest, lieten wij hem een volle minuut te lang in het leven, met het begrijpelijk gevolg, dat hij die ene minuut gebruikte, om zich te bevrijden! Er kwamen helpers van hem en toen was het spel helemaal verloren! Wij waren met ons tien mannen en een vrouw, John Raffles! Onder de tien mannen was onze chef, onze aanvoerder, die wij «De Meester» noemden. Welnu, ik ben de enige geweest, die de dans ontsprongen is! En dat louter door toeval! Alle anderen werden ingerekend, Ibrahim is dood en een ander van de jongens, die zich tegen de arrestatie verzette, is er niet veel beter aan toe.*

Maar het ergste, jij hebt een werk van maanden ongedaan gemaakt, jij hebt de vruchten geplukt in een paar uren tijds, van onze zware arbeid! Aan jou is het te wijten, dat Waybridge en acht van onze beste mannen in het cachot zitten en nu vraag ik je: Beken je dit alles?

— Een zonderlinge vraag! antwoordde de ander langzaam en hij wendde zijn gezicht naar dat van zijn bewaker, die misschien zijn beul zou worden, want het was vertrokken van haat en woede. Ook het gevoel van een aanstaande zegepraal stond er duidelijk op afgeschilderd. Wat zoudt gij doen, mijn waarde... pardon, hoe is uw naam?

— Die gaat je niet aan! Noem mij Mike, zo ben ik bekend bij de jongens.

— Mijn waarde heer Mike dan, wat zoudt gij doen als ik bevestigend antwoordde op uw vraag? Zoudt gij onmiddellijk schieten?

— Het zou zeker het beste zijn, bij mijn ziel, want ik ken je duivelse streken en je slimheid! Maar ik zou niet

* Men zie voor dit Raffles-avontuur het voorgaande nummer.

verantwoord zijn tegenover mijn chef! Heb je ons gezien in het restaurant?

— Wel de dame in het zwart, maar u zat met uw rug naar mij toe, mijnheer Mike! Zeer zeker een mooie vrouw, die dame!

— Zij is de aanvoerdster van de Ben-
de van de Gouden Sikkel!

— Zo spoedig? Ik meende te hebben gelezen, dat Donald Waybridge dat was!

— Hij was het ook, tot gisternacht!

— Aha, ik geloof dat ik de toestand begin te doorzien! Dan is die zwarte dame waarschijnlijk zijn onbestorven weduwe, die de zaken zal waarnemen, zolang mijnheer Waybridge in de gevangenis zit, een soort van procuratiehoudster! Ik kan niet anders dan bewondering koesteren voor haar wilskracht, dat zij zich zo spoedig getroost heeft over het treurig verlies van haar echtgenoot en zich reeds de nacht daarop weet te troosten met een paar dozijn oesters en tegenover een goede vriend gezeten!

— Ik zou je raden, Raffles, je spot te staken, zei Mike dreigend, want die maakt je toestand er niet beter op! Het is duidelijk, dat je Mira Bonati niet kent! Maar ik zal je haar leren kennen! Zij moet beslissen, ik breng je nu bij haar. Je zult ook Alice Brix terugzien, de vrouw, die er gisteren avond bij was.

— Maar... vergis ik mij, of heb ik gelezen, dat ook zij gearresteerd werd?

— Dat werd zij, maar een uur geleden hebben wij haar kunnen laten ontsnappen! antwoordde Mike kortaf.

— Een knap stuk werk! Drommels, de politie heeft aan jullie bende een harde noot te kraken! Het is nog geen half etmaal, nadat zij werd gevangen genomen! Hoe ging het?

— Wil je dat zo graag weten? Nu, het is geen staatsgeheim! Een oude truc. Zij hield zich ziek, zij werd naar de vrouwenafdeling van het ziekenhuis gebracht, zij overviel de verpleegster,

die de sleutels had en stak haar neer met een spitse, zeer smalle dolk, die zij in haar haar had weten te verbergen en de rest was kinderspel voor een vrouw als zij. Het is waar, dat het toeval haar gunstig was, want er lagen behalve zij, nog maar twee vrouwen in de zaal en die waren allebei doodziek.

— Een katje, om niet zonder handschoenen aan te pakken! Maar zou je die browning niet een beetje minder gevaarlijk willen hanteren? Het schokken van deze drommelse taxi zou de haan kunnen doen overgaan!

— En dat zou misschien maar het beste zijn! gromde Mike.

— Het beste? Maar welk een last op je geweten, Mike, als het nu eens bleek, dat ik Raffles in het geheel niet ben!

— O, die last zou niet zo zwaar zijn, maak je maar niet ongerust, grinnikte Mike. Ik heb een heel ruim geweten en het is beter, een onschuldige neer te knallen, dan een man als Raffles te laten lopen, als je hem eenmaal beet hebt! Maar hier zijn we er! Stap uit en geen grapjes.

De taxi stopte in een zeer stille straat, tamelijk breed, in het Noorden van de wereldstad en voor een huis met gesloten blinden.

Voorbij zijn gevangene heenreikend, opende Mike het portier en beval op gedempte toon tot de chauffeur:

— Bel aan, wacht tot de deur geopend is en ga dan weer op je plaats zitten.

De chauffeur kwam van zijn zetel, blijkbaar zonder iets te vermoeden van wat er achter zijn rug voorviel, liep op de deur toe en belde. Intussen had Mike zijn gevangene reeds gedwongen om uit te stappen.

De chauffeur kwam terugdrentelen, ongeduldig geworden en zei:

— Ik krijg geen gehoor, mijnheer. Nog eens bellen?

— Natuurlijk! Er moeten mensen in huis zijn!

Hij hield verschrikt stil want er klonk een knal in de motor van de taxi. Ontsteld keek hij terzijde en dat werd zijn ongeluk, want bliksemsnel schoot de vuist van de chauffeur uit en velde hem ter aarde.

Kletterend viel de browning op het trottoir.

— Dank je Charles ! zei Raffles glimlachend. Het toeval is van nacht wel zeer vriendelijk voor ons geweest ! En nu vlug aan het werk !

HOOFDSTUK II.

RAFFLES DIENT ZICH AAN

Het huis in de stille straat behoorde tot een der oudste in die buurt en had nog boven de deur, een hardstenen, ovalen plaat, waarop te lezen viel, maar niet zonder enige moeite « Anno 1730 ». Het telde slechts twee verdiepingen en had een flauw oplopend dak, van boven geheel plat en aan weerszijden, boven de gevel, versierd met een meter hoge eveneens uit hardsteen vervaardigde vaas.

Aan weerszijden stonden nieuwere huizen, het ene zeker wel vijf, het andere ongeveer twee meter hoger en ook dit oude gebouw zou zeker wel spoedig plaats moeten maken voor een moderner huis.

In een kamer op de eerste verdieping bevonden zich twee vrouwen en een man, die alle drie rookten en er uitzaagen, alsof zij op iets of iemand wachtten.

Met een van de vrouwen hebben wij reeds kennis gemaakt, het was de olijkleurige schoonheid van het nachtresaurant in Soho. En zoals zij daar heen en weer liep, hoog opgericht in de nauwe sluitende japon met de uitstaande heupen, volgens de mode van de « new look », maakte zij inderdaad een koninklijke indruk.

Maar het was het koninklijke van een

fraai roofdier, van een tijger, heen en weer stappend op fluwelen zolen door zijn kooi ! Haar wenkbrauwen waren gefronsd, de blik van de geheimzinnige ogen was stekend.

De andere vrouw, nonchalant in een leunstoel hangend, was Alice Brix, die zulk een grote rol had gespeeld in het drama van de vorige nacht en die zich diezelfde avond door een misdaad had weten vrij te maken.

Men zou dit niet aan haar zeggen, want zij rookte rustig haar sigaret. Alleen was zij wat bleker dan gewoonlijk en wie weet, woelde diep in haar binneste de onrust, de angst voor de politie, die nu zeker in geheel Londen naar haar zou zoeken.

De enige aanwezige man was rijzig, een jaar of dertig, met een knap gezicht, maar dat een uitdrukking droeg van wreedheid. Hij was in smoking en droeg lakschoenen.

— Weet je zeker, dat ik hier veilig ben, Mira ? vroeg Alice Brix, toen de drie personen enige ogenblikken in stilte hadden gerookt.

— Zolang je hier bent, heb je niets te vrezen, antwoordde de vrouw kortaf. Je weet, dat het huis van Mike is en de politie heeft niet de minste verdenking tegen hem. Het is een uitstekend

huis om er zekere zaken te verrichten!

— Komen de jongens?

— Zodra ik ze roep! Eerst verwacht ik Mike, met de ander! En als jij hem herkent, Alice... dan is zijn lot bezegeld! Wij kunnen die man niet in het leven laten, die een voortdurend gevaar voor ons is.

— Geloof je dat hij gewillig met Mike meegegaan zal zijn?

— Mike is geen zuigeling. Hij weet hoe hij zijn brownings moet gebruiken. Wij hebben afgesproken, dat hij bij de minste poging tot verzet niet zal aarzelen, wat ook het gevolg zou kunnen zijn. Maar ik hoop, dat hij hem levend hier brengt, want ik zou niet graag het einde willen missen! Wij krijgen hem wel aan het spreken, die mijnheer Raffles! Wat dunkt jou, Andrew?

De man knipte wat as van zijn sigaret en antwoordde lizig:

— Dat zou mij verbazen! Het is tenminste nog nooit gelukt, noch aan Nicholson, noch aan Shydrift, noch aan welke aanvoerder dan ook. Geweld geeft niets bij zulk een man.

— Wil je zeggen, dat men hem met zachtheid kan paaien?

— Neen, maar wel met bedrog! Je bent buitengewoon mooi, Mira!

Andrew Hawke, een der luitenanten van de thans gevangen Waybridge, had deze woorden op veel betekenende toon gezegd.

— Wie weet! zei Mira, met een kort lachje. Het plan is niet zo kwaad. En daarna...

Zij beëindigde haar zin niet, maar hief haar blanke rechter hand op en liet die snel neerkomen, rechtstandig, alsof zij met een snelle slag een hoofd afhakte. Daarbij fonkelden haar ogen onheilspellend.

— Duurt het lang voor zij komen? vroeg Alice na enige ogenblikken.

— Hij had zeker al hier moeten zijn, als alles goed gegaan was. Ik ben met onze eigen wagen voor hem uitgereden. En zelfs een taxi had hem wel al hier kunnen brengen.

— Misschien is er iets gebeurd, zei Hawke, met zijn slepende, trage stem.

— Wat zou er gebeurd kunnen zijn? vroeg Mira, met een woeste blik in haar ogen.

— Alsof je dat met een man als Raffles ooit van te voren kunt zeggen!

— Je schijnt hem te bewonderen, Andrew? zei Alice minachtend.

— Dat doe ik. Ik behoor niet tot de mensen die hun vijanden onderschatten en kleineren. Want verliezen zij het van je, dan is de eer voor jou zelf niet zo groot en winnen zij, dan sla je een gek figuur, want dan moet je zelf wel een dwerg zijn. Raffles is een genie en ik zie niet in waarom wij dat niet volmondig zouden bekennen! Is het soms geen meesterstukje, wat hij ons gister nacht weer geleverd heeft. Vier kisten met goud onder onze neus weggehaald, zich bevrijd uit een nauw hok, waarin ze hem hadden ingemetseld, tien van onze mannen in handen van de politie gespeeld!

— Zwijg! Je geeselt mij met schorpioenen, als je mij daar telkens aan herinnert! Had ik hem hier, ik zou hem met eigen handen kunnen wurgen!

— Hij is er nog niet! hernam Andrew kalm. Ik wil je wel eerlijk verklaren, dat ik het hele plan een dwaasheid vond, Mira, zodra je het mij mededeelde, toen je mij voor dat huis aantrof en mij mee naar binnen nam om je te helpen.

— Het is mij onbegrijpelijk, dat de meester je ooit tot luitenant heeft gemaakt, Andrew Hawke, je bent laf!

— Dat heeft een man nog nooit tegen mij gezegd, Mira en ik zou 't niet velen ook, omdat 't niet zo is! Ik ben alleen maar pessimistisch aangelegd en vooral waar het Raffles aangaat!

Hij raadpleegde zijn horloge en liet zich in een stoel vallen.

— Hoorde ik daar niet een auto? riep Alice levendig.

— Een kwartier geleden heb ik er al een horen stil staan, antwoordde Mira. Maar je kunt het hier niet controleren, want dit vertrek ligt aan de achterzijde van het huis. Andrew, als je eens ging kijken?

— Tot je dienst! zei de jonge man en hij kwam weer overeind uit zijn stoel en slenterde het vertrek uit.

Zodra hij weg was, siste Alice tussen de tanden:

— Een bakerkind! Een melkmuil!

— Misschien, maar ongelooflijk slim, geduldig als een kat en die half Londen kent! Hij is het, die de aanslag op Joseph Goldmacher van begin tot einde heeft voorbereid! Hij heeft Inez op die rijke kerel afgestuurd! Nog een paar dagen en de zaak is rijp!

— Maar intussen zou hij geen vlieg kwaad kunnen doen, geloof ik, hoorde Alice. Hij draagt niet eens een revolver bij zich!

— Neen, maar hij bokst uitstekend.

Weer gingen enkele minuten in zwijgen voorbij.

— Dat schijnt al weer niets geweest te zijn, die auto! zei Mira. Ik kan mij niet begrijpen wat er is voorgevallen.

— Misschien heeft de chauffeur iets gemerkt en roet in het eten gegooid!

— Alice, ik zeg nog eens, dat Mike, als dat zo geweest ware, Raffles op de plek zelve zou hebben neergeschoten en als het moest de chauffeur ook!

Op dit ogenblik klonken er naderende voetstappen in de gang en Alice zei:

— Daar is Andrew weer terug. Ik hoop dat hij komt zeggen, dat Raffles in je mooie cachot, hier onder de grond zit opgesloten.

— Of dat hij al dood is, ergens met een kogel in zijn hoofd ligt!

— Die hoop moet ik u tot mijn spijt ontnemen, madame, klonk een heldere, rustige stem.

De deur was open gegaan en het was niet Andrew Hawke, die was binnengetreten, maar het was de man uit het nachtcafé, de man met de rode striemen om de polsen.

Alice keek hem aan, alsof zij een spookverschijning zag en bracht er met moeite uit, doodsbleek:

— John Raffles!

— In eigen persoon, madame. Ik hoop dat ik u niet heb doen schrikken,

maar ik zou heel gaarne, enige woorden met u willen wisselen! Laat ik beginnen met u de groeten over te brengen van Mike! Hij maakt het naar omstandigheden tamelijk goed en zal binnen een week het gebruik van zijn ledematen wel weer hebben terug gekregen, tenminste, als de politie hem niet vóór die tijd pakt, wat zeer goed mogelijk is, want ik houd hem ter beschikking, bij wijze van gijzelaar, als ik mij zo mag uitdrukken!

Mira was zonder twijfel een vrouw van een sterk karakter en die veel beleefd had, maar die plotselinge verschijning van een doodsvijand, die zij slechts geboeid hoopte te zien en die daar zo vrolijk en onverschillig kwam binnen stappen, als in een salon, beroofde haar voor een kort ogenblik van haar zekerheid, haar wilskracht. Zij steunde wankelend, met de hand op een tafel en keek Raffles aan, alsof zij haar eigen ogen niet geloofde.

— Het zou van bluf getuigen, als ik zei, dat ik hier met laaiende geestdrift ontvangen word, ging Raffles glimlachend voort. Gij beiden schijnt verrast, maar het is tot mijn spijt en vernedering geen aangename verrassing!

Eindelijk vond Mira de kracht om er uit te stoten:

— Hoe kom je hier? Ben je dan werkelijk een zoon van Satan?

— Geen sprake van, madame! Men heeft u wat op de mouw gespeld! Ik sta volstrekt niet in enige familieverbinding tot de Boze. En ik kom hier, ik erken het eerlijk, omdat het toeval mij terwille is geweest! Apropos, draagt u echte juwelen? Het is onbeleefd van mij, het te vragen, maar zelfs in de deftigste families ontziet men zich tegenwoordig niet, de toch reeds zo geplaaide juwelendief zand in de ogen te strooien. Ik ga verder, maar eerst zal ik madame Alice Brix moeten verzoeken, rustig in haar stoel te blijven zitten. Onder sommige omstandigheden kan ik het niet goedkeuren, dat vrouwen zo onrustig heen en weer lopen. En zeker niet in de buurt van een gangdeur.

— Is... is Mike dood? vroeg Mira, krijtuit.

— Als dat zo was, zou ik u de waarheid hebben gezegd, madame. Hij leeft, maar hij is een weinig toegetakeld. Voor deze nacht had ik een kleine onderneming beraamd en een vriend van mij zat achter het stuurwiel van een taxi, die een zeer sterke motor bezit onder haar verveloze motorkap. Het noodlot wilde, dat die arme Mike mij juist in die taxi duwde; dat moest natuurlijk spaak lopen en het liep dan ook spaak, een kwartier geleden voor de deur van dit fraaie oude huis! U moet hem verontschuldigen, want hij deed werkelijk wat hij maar kon en ik geloof dat ik een blauwe plek heb op de plaats, waar hij mij voortdurend met de loop van zijn browning kittelde. Mijn vriend de chauffeur hield zich alsof hij aanschelde, maar natuurlijk deed hij dat niet en een zevenklapper, die hij bij de motor had laten ontploffen, was voldoende om voor een halve seconde de aandacht van Mike van mij en van zijn browning af te leiden. Na die halve seconde wist hij van niets meer en lag op de grond, buiten kennis en met een gat in zijn hoofd, want hij was tegen de scherpe kant van een wiel gevallen.

— En... hoe kwam je binnen? vroeg Mira toonloos, die geen tel haar ogen van Raffles had afgewend.

— Dat is eigenlijk een beroepsgeheim maar ik wil het u wel zeggen. Drie huizen verder wordt een perceel tot winkel verbouwd. Er staat een schutting omheen. Ik ging daar binnen, onder de steiger door, bereikte het achterplaatsje, krom over drie schuttingen en kwam zo achter aan het huis. Er is een alarmrichting, maar u moet niet vergeten, dat ik mijn tas met kleine instrumentjes in de taxi op mij vond wachten, met het oog op de aardige onderneming, die ik voor van nacht beraamd had. Die afweer leverde dus geen bezwaar op. Maar in de gang vond ik een keurig geklede heer, juist bij het omgaan van een hoek en die zeer verrast was, mij daar te zien. Hij

was zelfs meer dan verrast, hij was boos! Ik heb hem neergeslagen, een prop in de mond gestoken en hem gebonden. Voor een bandiet zag hij er zeer netjes uit. Hoog blond, met een kleine snor, smoking, lakschoenen, gardenia in het knoopsgat, een ware dandy!

De twee vrouwen straarden hem sprakeloos aan. Beiden hadden in hun misdadig leven te doen gehad met stoutmoedige, schrandere en vindingrijke mannen, maar wat deze vijand van de benden durfde wagen, dat grensde aan het ongelooflijke.

Mira had zich het eerst hersteld. Zij spande zich tot het uiterste in, om haar gelaatstrekken in bedwang te houden. Haar stem klonk bijna weer gewoon, toen zij vroeg:

— Ik kan niet anders zeggen, ik gevoel bijna bewondering voor je moed, John Raffles! Intussen begrijp ik niet goed, wat eigenlijk het doel is van je komst!

— Wel, dat doel is tweeledig! In de eerste plaats heb ik u nog geen uur geleden in het nachtcafé gezien met de prachtige diamanten, die gij nog steeds draagt en die mijn begeerte hebben opgewekt en in de tweede plaats wil ik deze kleine duivelin weer terug brengen op de plek waar zij hoort! Ik mag gerust zeggen, dat ik de tegenwoordige maatschappij niet zo bijzonder hoog acht, maar zij moet toch werkelijk beschermd worden tegen de boze ziekten, die haar aantasten in de vorm van vrouwen als deze hier. Ik geloof trouwens niet, dat jij zelf een haar beter bent. Mike heeft mij gezegd, dat je chef bent van de Bende van de Gouden Sikkels en dat je als zodanig je vriend Waybridge hebt opgevolgd.

De ogen van de vrouw slikkerden. Zij beet zich op de lippen, maar nog beheerste zij zich. Haar stem klonk rustig, toen zij zei:

— Mike heeft zijn mond voorbij gepraat. Maar het helpt niets of ik mij verdedig. Ik ben nu de zwakste. Wat de juwelen betreft, sta je er bepaald op om ze te hebben?

— Ik maak met zulke zaken nooit grapjes, Mira Bonati! Dat halssnoer is op zijn minst tweeduizend pond waard. En geld kan ik altijd gebruiken, steeds en altijd weer. Ik zal je niet uitleggen waarom ik het nodig heb. Je zou mij toch niet geloven!

Mira had een snelle blik op haar met robijnen omzet polshorloge geworpen, zorgdragend, dat Raffles het niet zag. Haar mond glimlachte, en haar ogen tintelden, toen zij, langzaam sprekend, begon:

— Misschien zou het wel belangwekkend zijn, Raffles, eens uit jouw mond te vernemen, hoe je je eigen ondernemingen, zoals jij ze noemt, verdedigt! Je bent immers een zogenaamd humanitaire avonturier?

— Ik weet niet of dat zo is, maar met het geld, dat ik mij toeëigen, tracht ik zoveel mogelijk onrecht te herstellen. Mag ik u om dat halssnoer verzoeken? Ik heb niet veel tijd en ik gevoel mij hier niet geheel en al op mijn gemak!

— Nog een ogenblikje! Het is voor een vrouw niet zo gemakkelijk afstand te doen van haar juwelen!

— Wat wenst gij nog? vroeg Raffles, ongeduldig.

Mira gaf geen antwoord. Onder de rand van de tafel, waarop zij ongemerkt was toegegaan, hadden haar slanke vingers het drukknopje gezocht en gevonden van een elektrische bel. Haar ogen lachten nog altijd, toen zij met een langzaam gebaar vol gratie haar beide blanke armen achter haar hoofd bracht en het halssnoer begon los te maken.

Daarna woog zij het op haar hand, streefde de diamanten met een zucht en toen zei zij:

— Weet je wel zeker, dat ze echt zijn, Raffles?

— Een vrouw als gij zijt draagt geen onechte sieraden, Mira Bonati!

— Ziedaar dan en ik hoop maar, dat ze u geen ongeluk zullen aanbrengen!

Raffles strekte de hand naar de fraaie diamanten uit. Maar op hetzelfde ogenblik deed een geluid achter zijn rug hem met een snelle beweging omkeren. De deur naar de gang was open gegaan, op de drempel stond een kleine, kaalhoofdige man, die een zeer grote revolver op hem richtte. Het wapen leek bijna te zwaar voor zijn kleine hand en voor zijn schraal lichaam, maar de hoge, scherpe stem klonk angstwekkend genoeg, toen hij beval:

— Steek je handen op!

Raffles overzag bliksemsnel de toestand. Tussen hem en de deur stond een kleine tafel, maar die vrij zwaar was. In plaats van zijn handen boven zijn hoofd te heffen, hurkte hij bliksemsnel en tegelijk wierp hij de tafel met alle kracht die in hem was, naar de kleine man op de drempel, die met tafel en al in de gang tuimelde. Maar vóór Raffles weer had kunnen opspringen, klapte een groot schilderij, dat boven de monumentale schoorsteen hing, als een deur open en drie eveneens gewapende mannen werden zichtbaar, waarvan er een schreeuwde:

— Als je nog één stap doet, Raffles, zullen we een zeef van je maken.

De drie mannen stonden boven Raffles en hij begreep wel, dat hij achterhaald zou worden door de kogels vóór hij de deur bereikt had. Trouwens, ook daar vertoonde zich een bandiet, die de kleine man op de been had gezet, alsof hij een pop was.

Hij begreep, dat de toestand wanhopig was. Hij zuchtte eens en zei:

— Jammer, duizendmaal jammer van die prachtige diamanten!

HOOFDSTUK III.

DE BEUL

Mira was onbewegelijk op dezelfde plaats blijven staan.

Zij hield haar ogen strak op Raffles gevestigd, misschien wel in de verwachting, dat zij dat trotse gelaat zou zien verbleken, die heldere, doordringende ogen zou zien knippen.

Maar Raffles bleef volkomen kalm en toch moest hij weten, wat nu zijn lot zou zijn, na alles wat er geschied was, de nacht tevoren.

Hij stond midden in de kamer en hij was binnen enkele tellen omgeven door acht mannen, waarvan er drie in smoking waren en de andere vijf er verre van geruststellend uitzagen, met hun grote petten, hun halsdoeken en hun gemene tronies.

Alice liet een schel lachje horen, over haar zenuwen heen en gilde, in de handen klappend :

— We hebben hem ! We hebben hem ! En nu ontkom je ons niet meer, jij hond, vervloekte bemoeial !

— Zwijg Alice ! klonk de bevelende stem van Mira ! Wij zullen deze man uitroeien, zoals men uit zijn tuin een schadelijk gewas en onkruid uitroeit, maar wij zullen ons niet verlagen door hem uit te schelden ! Heb je iets in het midden te brengen, John Raffles ?

— Ik zou niet weten wat, Madame ! antwoordde Raffles, bedaard. Ik zal u wel niet hoeven te zeggen, dat ik op zulke dingen verdacht ben en dus mijn maatregelen reeds lang heb genomen. Ik heb een paar vrienden en die weten hoe zij te handelen hebben in geval ik van deze of gene onderneming niet mocht terugkeren. Bekommer u daar-

over dus niet en laten wij overgaan tot de orde van de dag ! De vrouw nam hem koeltjes op en hernam met een korte lach :

— Dat is heel verstandig van je, Raffles. Maar om de waarheid te zeggen, mijn vraag had een andere bedoeling ! Heb je niets mede te delen omtrent zekere geheimen in je leven, die voor ons van groot nut kunnen zijn en die je misschien het leven zouden kunnen redden... ?

— Uitstekend, madame ! antwoordde deze rustig. Ik zou mijn leven kunnen kopen, misschien, want ik heb met schurken te doen, tegen uitlevering van zekere geheimen, die mijn rijkdommen betreffen. Meermalen is mij zulk een ruil aangeboden en steeds heb ik geweigerd.

— Maar wij zullen je niet in de gelegenheid stellen, om er nog een keertje wat bij te voegen ! schreeuwde Alice. Maak er spoedig een einde aan, jongens ! en doe het ditmaal grondig ! Ik zal niet rusten voor ik zijn kop in de zaagselmand zie liggen !

Mira wierp haar mededingster een sombere blik toe en zei :

— Ik zal rapport over je opmaken tegen de meester, zodra hij weer vrij is, Alice Brix, wees daar maar zeker van !

— En geloof je, dat dat iets zal helpen en dat hij mij zou straffen, als ik hem eens lief aankeek ? riep Alice schel, met de handen in de heupen gesteund op Mira toestappend.

Deze werd zeer bleek en deed een

krampachtige greep naar haar van gouddraad vervaardigde handtas. Zij beheerste zich met moeite en zei kortaf:

— Wij zullen dat later wel uitmaken. Ik denk, dat je je die woorden spoedig zult beklagen. Is alles in orde, Dave.

Een van de bandieten, kort en breed geschouderd, knikte bevestigend.

— Aan wie is deze nacht de beurt?

Dave, die waarschijnlijk de rang van kapitein bekleedde, trad op Mira toe en fluisterde haar een naam in, misschien wel een getal.

— Nu, die zal er spoedig een einde aan maken! zei de vrouw, met een felle blik naar Raffles, die onbewogen het gehele toneel gadesloeg.

Getroffen door zijn kalmte, trad zij op de gebonde tegenstander toe en zei op een toon, die het midden hield tussen bewondering en wilde wraakzucht:

— Je schijnt je er niet veel van aan te trekken, Raffles. Het schijnt je onverschillig te laten, wat we met je doen?

— Onverschillig of tenminste zo goed als! antwoordde Raffles. De dood komt voor ons allen, vroeg of laat en ik heb hem te vaak onder de ogen moeten zien, dan dat ik mij hierdoor vrees zou laten aanjagen. Indien een hogere macht wil, dat mijn taak hier op aarde beëindigd is, dan buk ik mij, nederig en zonder verzet.

— Wacht maar, je zult hem straks zien krimpen, je zult hem zien verbleken en schreeuwen om genade! hoorde Alice. Hij is toch óók maar een mens!

— Ik geloof, dat jij nooit werkelijk moedige mensen gezien hebt, Alice! zei Mira koud. Deze man is dapper, waarom erken je het niet en waarom wil je je vijanden altijd en overal kleiner maken dan zij zijn?

— Klets niet en laten wij opschieten — jij met je boekenpraatjes! zei Alice grof. Ik heb geen rust of duur vóór we die man daar een kopje kleiner hebben gemaakt en ik moet het zien, ik moet het zelf zien, met eigen ogen, om mij met volle zekerheid te kunnen overgeven aan mijn blijdschap!

Mira huiverde. Het leek schier onmogelijk en toch verbleekte zij nog meer, terwijl zij maar altijd bleef kijken naar die gevangene, wiens kalme moed en rustige vastberadenheid aan het bovennatuurlijke grensden. Zijn ogen waren wijd geopend en schenen iets te zien in de verte, dat voor de anderen onzichtbaar was. Zijn trekken waren volkomen kalm en hij stond daar hoog opgericht, fier als een vorst, al waren zijn handen dan ook op zijn rug gebonden.

Toen liet zij haar blikken in het rond gaan en monsterde de mannen, die om haar heen stonden, vóór zij met een stem, die haperde, zei:

— Is het, kunnen wij ons niet op een andere wijze beschermen, dan door deze man te doden? Indien wij de politie...

— Als ik het niet dacht! gilde Alice woest. Dat is al meer zo gegaan! Zij heeft praatjes over een ander en speelt de jalouse en hij heeft haar al ingepalmd met zijn manieren van edele keizer uit een derderangs film! Jongens, ze is verliefd op hem, of ik laat mij hangen!

Mira was met een enkele sprong bij haar, greep haar woedend in het haar en rukte er aan, als een tijgerin, die dol van drift aan de tralies van haar kooi rukt. Met moeite scheidde men de twee vrouwen. En toen zei Dave:

— Wanneer dat nog eens voorkomt, zal ik het voorstel doen, voortaan geen vrouwen meer te betrekken in deze soort zaken. Let op mijn woorden, want ik spreek in volle ernst! En de politie halen we hier niet in, want dat geeft met een man als hij is, toch niets. Hoeveel malen is hij ontsnapt? Het is niet te tellen. En daarom, weg met hem en laat er een einde aan komen!

Raffles werd door acht sterke handen aangegrepen en voortgeduwd. Toen hij langs Mira kwam, die met afgewend hoofd voor zich uitstaarde, zonder hem aan te zien, zei hij:

— Ik ben u dankbaar voor uw goede bedoeling en ik zal ze niet vergeten!

— Jullie hoort het, jongens! gilde Alice. Mijnheer denkt, dat hij dit óók wel zal overleven! Nu, dat zullen wij hem toch eens anders laten zien. Breng hem weg en dan vlug aan het werk!

Raffles, steeds stevig vastgehouden, werd uit de kamer gedrongen. Zes mannen omgaven hem en Alice liep vooruit, bijna niet in staat om haar ongeduld te bedwingen.

Zij liepen de gang ten einde, maar toen Raffles meende, dat men de trap zou afgaan, die zich aan het einde bevond, drukte Alice op een kleine krul in het beeldhouwwerk van de wand, waarop een smalle deur geruisloos openklapte.

En bij nader inzien verwonderde Raffles er zich niet over, dat er in zulk een oud huis geheime gangen waren. Hij vermoedde, dat hij zich in een zeer smalle ruimte bevond tussen de twee huizen in. Drie mannen gingen hem voor, drie volgden hem en de stoet begon bij het licht van een paar zaklampen een smalle, stenen trap af te dalen, die nauwelijks dertig centimeters breed was en die tot onder de grond moest voeren.

Nog een tiental stappen en toen opende Alice zelve een zeer zware, met ijzer beslagen deur, die een tamelijk ruime kelder afsloot en die voorzien was van twee zware ijzeren grendels.

De kelder maakte een zeer sombere indruk, met zijn kale, van vocht druipende wanden, zijn vloer van ongelijke, rode, plaveien en zijn schaarse verlichting. Er hing slechts een enkele elektrische lamp, ongeveer in het midden, van de gewelfde zoldering af.

De meubelen, als men ze zo noemen mocht, waren zeer weinig in aantal, maar van een gruwelijke soort. Juist in het midden stond een zwaar houten blok, rond van vorm en voorzien van een paar ijzers, bestemd om er de touwen door te halen, waarmede weerspannige slachtoffers moesten worden vastgebonden. Wat verder in een hoek, stond een grote vierkante mand, waarvan het deksel was terug geslagen en

die voor een deel met zaagsel was gevuld. Naast het blok, onbewegelijk leunend op de steel van een geweldig groot bijl, waarvan het lemmet glansde in het licht van de lamp, stond de beul.

Zijn lange, dreigende gedaante scheen de gehele kelder te vervullen. Hij droeg een soort overkleed van zwarte stof, zeer wijd en dat reikte van hals tot voeten. Zijn hoofd was gedekt door een soort kap en ten overvloede droeg hij een masker van zwarte zijde, dat het grootste deel van zijn gelaat verborg.

Raffles had een onwillekeurige beweging gemaakt bij het zien van die vreselijke voorbereidselen. Er is geen man zo sterk, of even weifelt hij, als de dood op hem toetreedt, om hem te grijpen. En zeer zeker in deze gedaante. Toch was zijn stem volkomen rustig, toen hij zei, zich tot Dave wendend:

— Kan ik vijf minuten krijgen om mijn gedachten voor de laatste maal te verzamelen, en ze los te maken van deze aarde, die, helaas, nog steeds een tranendal is?

— Neen! schreeuwde Alice woest, geen minuut meer en geen seconde! In vijf minuten kan er teveel gebeuren! Ik zal niet rusten, ik zal niet weer durven adem halen, voor ik je hoofd gescheiden zie van de romp!

Een bitter lachje plooide de lippen van Raffles, toen hij zei:

— Het is duidelijk, dat Shakespeare een vrouw als gij zijt, niet gekend kan hebben, toen hij Hamlet de befaamde woorden in de mond gaf: «Zwakheid, uw naam is vrouw!» Gij zijt sterker dan een man en ook bloeddorstiger! Nu, het zij zo. Ik ben gereed.

En zijn stap was vast, zijn hoofd was opgericht, toen hij door de zes mannen, die hem geen ogenblik durfden loslaten, tot voor het blok werd geleid. Nu pas kwam er beweging in de beul. Hij wendde zich tot de gevangene en vroeg nors:

— Ben je van plan, je rustig te schikken, anders moet ik de touwen gebruiken!

Raffles had even gesidderd bij het horen van de stem en toen antwoordde hij kalm :

— Ik zal mij niet verzetten, wat er ook met mij mag gebeuren !

— Kniel dan !

Raffles knielde neer voor het blok en de beul bukte zich over hem heen, als om het haar van de ter dood veroordeelde uit de hals weg te strijken !

Maar tegelijkertijd, en voor iemand erop verdacht was, sneed hij met een enkele haal het touw door, dat de armen van Raffles op de rug bond. Onmiddellijk daarop drukte hij hem een revolver in de hand en riep vrolijk uit, op een toon die een beul weinig paste:

— Al klaar, Mylord ! Het kan er op los gaan !

Het is onmogelijk, de verbazing, de verwarring en daarna de krankzinnige woede te beschrijven, die zich van de bandieten meester maakte.

Dave had zijn revolver getrokken en hij zou zeker Raffles hebben neergeschoten, als de beul hem niet met zijn bijl een zo verschrikkelijke houw over de schouder had gegeven, dat de man dodelijk gewond ter aarde stortte.

Alice was als een roofdier naar de donkerste hoek van de kelder geslopen, vlak bij de mand, die het lijk van haar doodsvijand had moeten ontvangen en had een vlijmscherp dolkmes geopend, wachtend op een gelegenheid, om het de gehate tegenstander in de borst te

stoten, toen eensklaps achter haar, als een spookverschijning, een man uit die grote mand opstond, die haar bij de armen vastgreep en haar dwong, het mes te laten vallen.

Zij gilte als een bezetene en poogde zich los te worstelen, maar de man scheen handen van ijzer te hebben en zij moest machteloos toezien, hoe Raffles twee van zijn aanvallers neerschoot, hoe de beul een vierde met de bijl neersloeg, toen deze Raffles zijn mes tussen de ribben wilde boren en hoe de beide anderen bevend en doodsbleek van ontzetting hunne wapens lieten vallen, de handen ophieven en in een hoek van de kelder bijeenkropen.

De beul nam nu pas zijn masker af en vertoonde het gelaat van James Henderson, de hercules, de trouwe chauffeur van Raffles !

Charles Brand stapte, de vrouw nog altijd vasthoudend, over de rand van de mand en vroeg :

— Wat zullen wij met deze duivelin doen ?

— Ik geloof, dat het maar het beste zou zijn haar hoofd in plaats van het uwe op het blok te leggen ! zei Henderson en dreigend deed hij een stap in haar richting, de bijl in zijn rechter vuist geklemd, terwijl het lamplicht op het bebloede lemmet speelde.

De vrouw slaakte een verschrikkelijke gil, en verloor toen het bewustzijn.

HOOFDSTUK IV.

IN HET HUIS VAN JOSEF GOLDMACHER

De volgende avond, omstreeks elf uur, bevond Mira Bonati zich in hetzelfde huis, in hetzelfde vertrek, waar de schokkende gebeurtenis had plaats gevonden, die op zulk een wonderbaarlijke wijze was geëindigd, aan de hevigste onrust ten prooi en nog altijd niet wetend, of zij zou vluchten of niet.

Ieder ogenblik meende zij de deur te zullen zien openvliegen en een aantal politieagenten te zien binnen dringen, door Raffles op haar afgezonden.

Zodra de twee bandieten, die zich hadden overgegeven, haar het bericht van de ontvluchting waren komen brengen, hadden allen, die nog van hun voeten gebruik konden maken, onder de eerste indruk van dit ongelooflijk schijnende feit, in een paniek aan niets anders gedacht dan zich buiten het huis te begeven, zich niet bekommerend om het lot van de gewonden.

Een uur later had een van de mannen zich weer in het huis gewaagd en had hij twee van de bandieten dood, de twee anderen zwaar gewond gevonden. Van Alice was niets te zien. Hij was rapport gaan uitbrengen aan Mira, die toen maatregelen had genomen om de gewonden te doen weghalen.

Het was gelukkig toen nog zó vroeg, dat er op straat nog geen levende ziel te bekennen viel, met uitzondering van enkele arbeiders, die naar hun werk gingen.

Hoe meer de dag vorderde, hoe meer zij overtuigd was, dat Raffles niets van de zaak had medegedeeld aan de politie en zij was er hem dankbaar voor, maar nog altijd niet gerust.

Wat was er met Mike gebeurd en

waar bevond hij zich nu? Waar was ergens de man, die voor die avond door het lot was aangewezen om de vreselijke taak van beul te vervullen? Want ook hij was onvindbaar, evenals Alice, evenals Mike!

En sedert enige uren bevond zij zich nu alleen in het huis, in gezelschap van een ander vrouwelijk lid van de bende, dezelfde Inez Valesco, met wie wij reeds vluchtig hebben kennis gemaakt.

Ook deze was onrustig en liep gejaagd in de grote kamer heen en weer, nu en dan een blik werpend op haar polshorloge of op de kostbare pendule, die op de schoorsteenmantel stond.

— Dat zeg ik je, Mira, als het van nacht niet gebeurt, dan hebben we veel kans, dat het helemaal niet gebeurt, want Goldmacher blijft bij zijn plan, om morgen ochtend vroeg op reis te gaan! En alleen kan ik het niet af! Trouwens, Mike heeft beloofd, dat hij zelf en Andrew het zaakje zouden opknappen! Ik heb alles nu zover gereed gemaakt, ik ga straks met hem souperen en dan voeren wij het laatste bedrijf op — maar ik kan het niet alleen, ik moet hulp hebben! Hij is nooit zo dronken, of hij sluit alles zorgvuldig weg, 's avonds!

— Maar Andrew is niet in staat om te helpen! riep Mira uit. Zijn een oog is dicht geslagen en bij zijn val op de grond heeft zij zijn pols verstuikt! Wat Mike betreft, ik weet niet eens waar hij is.

Inez trappelde ongeduldig met haar sierlijke voetje op de vloer en zei:

— Het is alsof er een vloek rust op de besten van ons, als wij eenmaal met

die man in aanraking komen. Ik ken bijna geen geval, waarin John Raffles zich met onze zaken bemoeide, of een van de meisjes of vrouwen kreeg het van hem te pakken en soms zo erg, dat zij er uitliep en zich liet bekeren, als ik het zo eens noemen mag, precies als door een officier van het Heilsleger!

— Wat bedoel je? vroeg Mira, zich hoog oprichtend.

— Lieve kind, je behoeft voor mij van je hart geen smoorkuil te maken. Dacht je dat ik geen ogen had en geen hersens? Je hebt hem lief, je gaat dezelfde kant uit, die vijf of zes andere vrouwen voor jou zijn uitgegaan en die van dat ogenblik af zo goed als niets meer voor ons waard waren! Neen, dan is Alice van ander hout gesneden! Die is wraakzuchtig tot het einde toe. En nu ik toch over haar spreek, neem je voor haar in acht, want ik geloof, dat zij je dodelijk haat, niet alleen na wat er gisteren tussen jullie is voorgevallen, maar omdat zij je Donald Waybridge afhandig wil maken, onze meester!

— Laat haar! zei Mira, met een rimpeel tussen de fraaie wenkbrauwen.

— Mira, je bent gek, je weet niet wat je zegt! Jij zoudt toestaan, dat een medeminnares je de man ontroofd, die de hoogste plaats onder ons bekleedt, die macht heeft over leven en dood en die jou hartstochtelijk lief heeft? Weet je waaraan je je bloot stelt?

— Je bedoelt, als hij ontvlucht, of als ze hem moeten loslaten! Het is mij onverschillig! antwoordde Mira, de mooie schouders ophalend.

Eensklaps veranderde de houding van Mira. Met vlammeende ogen wendde zij zich tot Inez en riep uit, terwijl haar lippen trilden:

— Nu dan, ja, het is zo, ik heb hem lief en al moest het mij de dood brengen, ik kan niet anders zeggen! Laat Alice Donald houden, als zij gelukkig met hem meent te kunnen zijn! Ik schenk hem haar! Ik ben hem vergeten!

— Maar hij zal het jou niet doen. Mira! zei Inez. Bedenk je toch! Ruk dat gevoel uit je hart! Je zult Raffles

zeker nooit terug zien en als Donald vrij komt en hij hoort hiervan, dan ben je je leven niet zeker.

Enige tijd zwegen de beide vrouwen en toen zei Inez zuchtend:

— Wij zullen de leidende hand van de meester missen, maar om jouwentwille zou ik bijna hopen, dat ze hem voor een jaar of tien achter de tralies sloten! Wij zullen er liever niet meer over praten. Wij moeten aan het werk gaan. Als Mike er maar was! Wat kan er toch van hem geworden zijn?

— Raffles heeft het in deze zelfde kamer gezegd: Hij leeft en hij is gewond! Raffles weet dus waar hij is en zal hem gevangen houden, ik weet niet met welk doel. Kunnen Carnegie en Socrates niet helpen?

Carnegie en Socrates waren bijna-men van de twee schelmen, die in de kelder met het blok zich hadden overgegeven en het bericht van de ramp waren komen brengen.

— Zijn ze hier in huis?

— Ja, in de geheime kamer.

— Dan moeten zij maar meegaan! hernam Inez zuchtend. Want nog eens, geheel alleen kan ik het werk niet af. Ik kan alleen zorgen dat Goldmacher niet in staat zal zijn om tegenstand te bieden. Roep dan de jongens, want we hebben nu geen ogenblik meer te verliezen! Ik heb een afspraak met Goldmacher en stel je voor, dat hij nijdig wegloopt, omdat ik er niet ben!

Inez drukte op een onder de tafel verborgen schelknop. Het geheime deurtje klapte open en Socrates en Carnegie traden te voorschijn.

Socrates zag er uit als een met moeite getemde stier, die op jaren is gekomen, maar zijn kracht en woestheid niet heeft verloren. Hij had nog maar heel weinig sluijk, grijs haar, maar zijn schouders waren geweldig breed en hij leek juist geschikt voor het werkje, dat men van hem zou verlangen. Carnegie was veel jonger, uiterst elegant gekleed en hij dankte zijn bijnaam waarschijnlijk aan het feit, dat hij steeds en overal schitterende ringen aan zijn vingers

droeg, een gewoonte, die hij nooit heeft kunnen laten en die hem vroeg of laat omdat zij een kostbare aanwijzing zijn nog wel eens noodlottig zou worden, voor de politie.

De beide mannen waren in avond-toilet, rookten een sigaret en bleven zwijgend wachten op de bevelen van de plaatvervangster van de meester.

Zonder inleiding begon Mira dadelijk :

— Carnegie en Socrates, jullie beiden zullen Inez vergezellen, van nacht, om het zaakje bij Goldmacher op te knappen. Oorspronkelijk zou Mike het hebben gedaan met een ander. Mike zit ergens gevangen, niemand weet waar en de andere is onvindbaar. Hij had de taak, Raffles te onthoofden en niemand weet waar hij is !

— Wij weten het ! zei rustig de man, die de naam droeg van de beroemde, Griekse wijsgeer. Nog geen tien minuten geleden hebben wij Jakkie gevonden in het smalle steegje tussen de twee huizen, na bijna een uur vruchteloos overal te hebben gezocht.

— Dood ? vroeg Inez, haar adem inhoudend.

— Niet helemaal ! Maar ik geloof niet, dat er veel aan ontbrak ! antwoordde Socrates, kalm als een echte wijsgeer. Hij had een tik op zijn hoofd gehad met een knuppel en hij brabbelde wartaal, toen we hem overeindsjorden.

— Waar is hij nu ?

— Wel, waar hij was ! Hij zei, dat wij hem met rust moesten laten en dat hij wilde slapen !

— Draag hem naar binnen, vlug

wat ! beval Mira kortaf. En dan gaan jullie dadelijk met Inez mee, die je nadere instructies zal geven.

— Ja, schiet op alsjeblieft, want over twintig minuten moet ik in de « Bijou » zijn ! dreef Inez hem aan. Prent het jullie nu goed in je hersens, dat het van nacht moet gebeuren of in het geheel niet, want morgen ontglipt hij ons !

— Bedaardheid is bij zulke dingen een eerste vereiste ! zei Socrates pedant. Wij zullen voortmaken, maar zonder ons te haasten. Kom mee, wandelende juwelenwinkel !

De aldus aangesprokene grinnikte eens, streek liefkozend over de diamanten ringen en volgde Socrates op de voet.

Vijf minuten later ongeveer hadden de twee mannen en de vrouw het huis verlaten en niemand zou willen geloven, dat dit elegant gekleed drietal deel uitmaakte van een van de gevaarlijkste benden van Londen en misschien wel van geheel Engeland.

Joseph Goldmacher zat al in een hoekje van de dure nachtgelegenheid te wachten, toen Inez geheel alleen het zaaltje binnentrad.

Hij wilde haar iets laten gebruiken, maar zij drong aan om dadelijk heen te gaan en een klein souper aan te richten in de prachtige woning, die hij in het West-End bezat.

Als steeds gaf hij toe, een slaaf van zijn hartstocht en in zijn fraaie auto, door een negerchauffeur bestuurd, reden zij weg. Inez wist, dat zij gevolgd werden door de snelle auto van Socrates.

HOOFDSTUK V.

OM DE BRANDKAST VAN MIJNHEER GOLDMACHER

Goldmacher hield in Londen slechts twee bedienden, een buttler en een chauffeur en daaraan had hij ruim voldoende. Hij was reeds lang weduwnaar en had nimmer de behoefte gevoeld, de nek opnieuw te krommen onder het juk, zoals hij het zelf niet zeer hoffelijk uitdrukte. Hij reisde veel, nu eens voor zaken, dan weer voor zijn vermaak. Het huis, dat hij in Londen bewoonde, was eigenlijk veel te groot voor hem, al bezat het ook maar elf kamers, maar hij hield er van, feestjes te geven, en kunstenaars bij zich te onthalen.

Het huis was door een voortuin gescheiden van de straat en lag ook voor het overige in een krans van groen, zoals bijna alle huizen in die dure buurt.

De chauffeur reed de auto naar de garage en kreeg toen verlof om zich ter ruste te begeven.

De buttler ontving zijn meester, plechtstatig en dikbuikig en zei, dat er gezorgd zou worden voor een goed souper.

Zij kwamen in de fraaie hal en Inez kon daar, als zij er lust toe mocht gevoelen, de voorkeur waarden van mijnheer Goldmacher voor zeer oude meubelen.

Er bevond zich recht tegenover de deur een reusachtige haardstede en daarna voerde een brede trap, een waar pronkjuweel van houtsnijkunst, naar de eerste verdieping.

De buttler nam de overjas van zijn meester en de mantel van de bezoeker in ontvangst en ging toen haastig zorgen voor het souper, dat men uit een naburig restaurant moest laten ko-

men. Er was een keuken in het huis, zoals van zelf spreekt, maar de buttler kon zich niet herinneren, dat die meer dan vijf of zes keren in het jaar gebruikt was, ter gelegenheid van grote feesten, als wanneer zijn meester enige koks in dienst nam en hulppersoneel huurde.

Thans zou hij waarschijnlijk kunnen volstaan met enige koude schotels, pasteien en de wijn, die altijd ruimschoots in de kelder voorradig was.

Intussen had Goldmacher zijn vrouwelijke gast naar de eerste verdieping geleid en had haar een niet te groot vertrek doen binnen treden, dat zij waarschijnlijk kende, want zij liep regelrecht op de gemakkelijkste stoel toe, die er in te vinden was, liet er zich in neervallen en stak een sigaret op, na een vluchtige blik op de pendule te hebben geworpen.

Goldmacher streelde haar even over het volle haar, zuchtte en zei :

— Ik kan het denkbeeld niet verdragen, dat ik morgen op reis moet !

— Waarom ?

— Vraag je dat nog ? Omdat ik jou dan moet verlaten !

— Neem mij dan mee !

— Als dat maar kon, lieve kind ! Maar helaas, het betreft een zakenreis, ditmaal en ik zou geen aangenaam gezelschap voor je zijn !

— Het spijt mij, dan maar niet !

— Je schikt je er nog al gemakkelijk in, Inez ! klaagde Goldmacher. Zeg mij eens eerlijk, heb je mij wel ooit oprecht lief gehad ?

— Hoe kom je op die krankzinnige gedachte, Joseph.

— Houdt je dan in het geheel niet van mij ? kreunde Goldmacher en zijn gelaat tekende diepe teleurstelling.

— Maar man, neem de moeite even op te staan en in de spiegel te kijken! Wat krankzinnige gedachte, om zoiets te kunnen denken ! Dat je naar de zestig loopt, is nog tot daaraan toe, want ik ken mannen, die er over zijn en die ik heel aardig vind, maar die zijn gentleman gebleven! Jij bent klein, dik, je benen zijn krom, je bent kaal, je bent alles behalve knap, goeie hemel, ik ben nog niet over mijn verbazing heen! Ik vond het aardig om zo nu en dan eens met je uit te gaan, omdat je een goed menu weet samen te stellen en omdat je auto goede veren heeft. En ik kan maar niet begrijpen, dat je ooit méér zou hebben verlangd. En daarom, als je op reis gaat, zal ik vijf minuten na je vertrek vergeten zijn, dat je ooit bestaan hebt !

— Je bent hard voor me, Inez, vreselijk hard ! weeklaagde de rampzalige effectenmakelaar.

— Klaag je daarover ? Wie weet zul je nog wel anders spreken, als we wat verder zijn ! zei de vrouw.

— Wat bedoel je daarmee ?

— Dat zul je aanstonds wel zien. Daar is de butler met ons soupetje.

Inderdaad kwam de butler binnen met een grote hengselmand. Hij ging weer heen en keerde een ogenblik daarna terug met een tweede mand, waarin glazen, zilveren couverts, borden en wat er meer nodig was.

Hij begon zwijgend en met afgemeten gebaren de tafel te dekken.

Inez sloeg hem gade, terwijl hij heen en weer liep en vroeg toen op heel zachte toon aan Goldmacher :

— Heb je die man al lang in dienst? Ik kan mij niet herinneren, dat ik hem ooit gezien heb.

— Sedert eergisteren !

— Daar wist ik niets van. Waarom heb je de oude weg gedaan ?

— Eeuwig en altijd ziek en hij dronk. Als ik hem nodig had, was hij er niet. Hij wilde mij ook nooit op mijn reizen

vergezellen.

— Deze wel ? Dat zou mij verbazen !

— Waarom ?

— Omdat hij zo verbazend dik is ! Ik heb nog nooit een man met zulk een dikke buik gezien, tenminste niet in een butlersbetrekking. Zijn kleine hoofd past er helemaal niet bij.

Goldmacher haalde de brede schouders op en zei onverschillig :

— Al was hij tweemaal zo dik, dan zou het mij niet kunnen schelen. Hij doet zijn werk uitstekend, hij praat niet meer dan nodig is en voor zover ik kan nagaan, steelt hij hoogstens twee sigaren per dag uit mijn kistje. Dat is een percentage, waarop ik eigenlijk nooit heb durven hopen.

Intussen ging de butler voort, met plechtige langzaamheid zijn taak te verrichten. Hij was inderdaad zeer zwaarlijvig en dat viel temeer op, omdat zijn benen tamelijk dun waren, evenals zijn hals. En omdat het hoofd klein was, zag hij er uit als een schildpad, die op zijn achterpoten loopt.

Binnen een kwartier was alles in gereedheid en de man trok zich bescheiden terug, na verlof te hebben gekregen, zich nu ter ruste te mogen begeven.

Zodra hij op de gang stond, krabde hij zich eens achter het oor, wierp een blik op de gesloten deur en mompelde :

— Dat is een heel eigenaardig toeval! Wat voert de groene dame hier uit ? Ik geloof niet, dat daarop gerekend is. Nu, het zal de loop der gebeurtenissen wel niet veranderen.

En na deze wel zonderlinge woorden scheen de dikke butler zich in de duisternis op te lossen en verdween voorlopig van het toneel.

Daar binnen echter had mijnheer Goldmacher de glazen reeds vol geschonken. Het was duidelijk, dat de hardvochtige mededelingen van de mooie Inez hem in een mistroostige stemming hadden gebracht, die hij tot iedere prijs weer wilde verdrijven.

Hij goot daarom het eerste glas van de edele Bourgogne in een enkele teug naar binnen, staarde zwaarmoedig voor

zich uit, hikte eens en schonk zich onmiddellijk een tweede glas vol. Hij bracht het aan zijn lippen en ving de blik op, die Inez op de pendule wierp.

— Waarom kijk je voortdurend op de klok? vroeg hij verwijtend. Verlang je soms al naar het ogenblik, waarop je weer kunt heengaan?

— Louter verbeelding, dikzak! antwoordde Inez met voorgewende vrolijkheid.

Want zij was onrustig. Over een kwartier moesten de helpers worden binnen gelaten, zoals was afgesproken en onder welk voorwendsel zou ze het vertrek kunnen verlaten, zonder de achterdocht van Goldmacher gaande te maken?

Het zou wat anders zijn, indien hij beschonken was, maar daar zag het op dit ogenblik volstrekt niet naar uit en Inez wist bij ondervinding hoeveel hij verdragen kon!

Zij knikte hem dus maar eens toe, hief haar glas naar hem op en dwong hem op die wijze, van de vurige, koptige wijn te drinken.

Maar na tien minuten hield zij het niet langer uit, sprong op en zei:

— Ik ga wat sigaretten uit mijn mantelzak halen!

— Waarvoor die moeite? Ik heb er hier in overvloed!

— Je weet wel, dat ik die niet rook, Joe. Ze zijn mij te zwaar. Ik kom dadelijk terug!

En vóór hij nog iets kon zeggen, was zij de kamer al uitgewijf en snelde de trap af.

De vestibule was vaag verlicht. De twee zware kettingen waren op de deur gedaan, twee knippen sloten haar eveneens af en bovendien was zij op het nachtslot gedraaid, maar het was een slot met een gewone draaiknop aan de binnenzijde en dat wist de slimme dievegge heel goed. Haastig en zonder gerucht te maken, maakte zij de kettingen los, schoof de knippen terug en draaide de knop van het slot om.

Een ogenblik stond zij zeer aandachtig te luisteren, in gebukte houding en

toen tikte zij met de diamant van haar ring op het ondoorzichtige matglazen ruitje in de deur, waarachter zij vaag iets meende te zien bewegen.

Onmiddellijk werd dit tikken beantwoord en zij opende snel en zachtjes de voordeur. Twee mannen traden binnen. Het waren Socrates en Carnegie. De eerste deed dadelijk de deur weer dicht en vroeg fluisterend:

— Hoe staat het er mee?

— Hij is nog zo nuchter als een kalf! Wacht nog een half uur, dan gaat het misschien wat beter!

— Dat duurt me te lang! bromde Socrates. Dan moeten er maar grote middelen gebruikt worden. Zijn de bedienden naar bed?

— Sedert een half uur zowat.

— Heb je de telefoon kunnen afsnijden?

— Scheelt het je in je hoofd, Socrates. Hij heeft mij geen seconde uit het oog verloren! En nu moet ik dadelijk weer naar boven, anders krijgt hij argwaan. Ik zei dat ik sigaretten uit mijn zak ging halen en er zitten er niet eens in! Hebben jullie soms een pakje?

— Hier! zei Carnegie en hij stopte haar een pakje Camel in de handen. En denk er om, over tien minuten komen wij binnen en zullen het zaakje wel opknappen!

— Doe het als het kan met zachtheid! drong Inez aan. Je weet wel, dat ik er niet van houd, dat er slagerswerk van wordt gemaakt, tenminste niet als ik er bij ben. Ik voel meer voor het fijne genre.

— Loop nu niet zo gauw weg! zei Socrates ontevreden. Waar is de kamer waar jullie zijn?

— Op de eerste verdieping. De trap op, de gang rechts, eerste deur aan je rechter hand.

— Heeft hij een proppenschietter in zijn zak?

— Dat geloof ik wel!

— Zie hem die dan te ontfutselen!

— Ik zal mijn best doen! Over tien minuten dus!

En zij snelde de trap op, bang dat Goldmacher de deur zou openen en

haar zou verrassen in gesprek met de twee schelmen.

Maar Goldmacher zat aan de tafel, met het hoofd in de hand en zij zag, dat hij de fles wijn voor de helft had leeggedronken, misschien in de verwachting, dat de wijn zijn zwartgallige gedachten zou verdrijven.

Hij keek haar verwijtend aan, toch gelukkig, dat zij er weer was en zei :

— Ik dacht al, dat je stilletjes was weggevloden ! Kom nu naast me zitten en drink met mij !

Zij nam weer plaats, aan zijn rechter zijde en at met moeite wat, terwijl de minuten schenen voort te kruipen en zij moeite had, hare gedachten te bepalen bij het gesprek.

Goldmacher sprak dus bijna geheel alleen en hij deed het tamelijk verstaanbaar en helder, want gelijk reeds gezegd, hij was een man, die een stevig glas wijn kon verdragen.

Precies tien minuten nadat zij weer had plaats genomen, werd er zachtjes op de deur geklopt en terwijl Goldmacher verbaasd en verschrikt opkeek, zei zij met haar heldere, hoge stem :

— Binnen !

De deur ging open en Socrates en Carnegie stapten het vertrek binnen.

De laatste had een browning in de vuist, de eerste, een lang, dik touw.

Waaraan het nu lag, dat mijnheer Goldmacher zo vlug handelde, zal wel nooit opgehelderd worden, maar hij moet een soort van voorgevoel hebben gehad, want hij bracht bliksemsnel de rechter hand naar zijn zak en trok een revolver, niet heel groot, maar die er stevig en bruikbaar uitzag.

Vóór hij echter het wapen had kunnen opheffen, had Inez hem met de wijnfles zulk een hevige slag op de hand gegeven, dat het wapen rinkelend uit zijn vuist op de tafel viel, waarna de vrouw het dadelijk greep.

Met een enkele stap was Carnegie al bij hem en zei dreigend, op gedempte toon :

— Geen woord en geen beweging ouwe, of je bent er geweest ! Als je je

kalm houdt, loopt alles misschien nog goed voor je af. De sleutel van je kast, van je brandkast !

— Hier, die heb ik hem al afhandig gemaakt ! Hij zat in zijn vestzakje ! zei Inez, die was opgestaan.

Goldmacher wierp haar een blik van giftige woede en vernederde hoogmoed toe, toen zijn dikke vingers vruchteloos in het zakje rondgrabbelden.

Het moet echter erkend worden, dat mijnheer Goldmacher zeer waarschijnlijk een schavuit was in geldzaken en zijn naaste bestal, maar dat het hem niet aan persoonlijke moed ontbrak, want hij zei onbeschaamd :

— Je hebt mij nu wel de sleutel ont-futseld, jij duivelin, maar wat doe je daarmee, als je de combinatie van het letterslot niet kent ?

— O, die zul je ons wel zeggen ! zei Socrates met zijn gewone kalmte.

— Denk je dat ? schreeuwde Goldmacher. Dan vergis je je toch deerlijk !

— Als je niet van plan bent wat zachter te spreken, dan heb je de langste tijd geleefd ! beet Carnegie hem dreigend toe, een beweging makend met zijn browning. En wij hebben wel middelen, om je aan het praten te brengen, wees daar maar zeker van. Moeten we je voeten soms roosteren ? Moeten we je letterlijk het mes op de keel zetten ? Vlug wat, de combinatie, als je tenminste hecht aan je leven !

Goldmacher was doodsbлек geworden. Een blik op het wrede gezicht, daar vlak voor hem, met de brede roofdierkaken en de tijgerachtige blik in de harde ogen zei hem dat het ernst was en dat zijn leven geen cent meer waard was, als hij bleef weigeren.

Hij bukte het hoofd voor het onvermijdelijke. Hij stond met moeite op en zei :

— Ik hoop, dat deze slet nog eens zal boeten voor haar verraad. Meer zal ik er niet van zeggen. Ga mee naar mijn werkkamer, dan zal ik jullie de combinatie tonen.

— Kun je het hier niet zeggen ? vroeg Socrates wantrouwend.

— Dat helpt niet. Dat brengt je niet verder. Ik moet zelf de schijf verzetten.

De bandieten wisselden een blik met elkander. Het leek wel, alsof de oude schelm iets in de zin had! Toen vertolkte Socrates hun beider gedachte, door grinnikend op te merken:

— We blijven vlak naast hem en als hij gekheidjes uithaalt, dan zullen het ook zijn laatste geweest zijn! Vlug een beetje!

Goldmacher ging naar de deur. Op zijn breed gezicht lag een zonderlinge uitdrukking, maar die zagen de bandieten niet, want zij liepen schuin achter hem.

Inez, bleek en zenuwachtig, bleef in de kamer achter.

Goldmacher liep met gebogen hoofd

door de gang, daalde de trap af, kwam in de vestibule en haalde uit zijn broekzak onder het lopen een sleutel, welke hij nodig had om daarmee de deur van zijn particuliere werkkamer te openen.

Een ogenblik later liet hij een zachte kreet horen:

— De deur stond open!

— Wat is er? Wat is er? fluisterde Carnegie driftig, die zijn hand uitstak en licht maakte

— Er is... dat de brandkast er niet meer is! steunde Goldmacher, met een bevende hand wijzend naar de muur, waar een veel helderder plek op het behang van imitatieleder duidelijk toonde waar de kleine brandkast op haar onderstel van vuistdik eikenhout had gestaan.

HOOFDSTUK VI.

HET GEHEIME SEIN

Er lag een uitdrukking van verschrikkelijke woede op het gelaat van Carnegie, toen hij dreigend toestapte op Goldmacher, die in een brede stoel voor zijn schrijfbureau was neergezakt. Hij greep hem ruw bij de schouder, schudde hem heen en weer en vroeg, zijn stem nauwelijks dempend:

— Wat heeft dat te beduiden? Je zult het toch niet gewaand hebben, een grapje met ons uit te halen? Waar is de kast?

— Ik weet het niet. Ik weet alleen, dat zij hier vanmiddag nog stond.

Carnegie uitte een gesmoorde vloek en onderzocht vluchtig het vertrek. Voor de twee ramen bevonden zich twaren rolluiken en die waren stevig

gesloten. Er was geen spoor van braak te zien. Het was volstrekt onmogelijk, dat de geheimzinnige dieven van de brandkast door die ramen waren binnen geklommen. Het vertrek bevond zich in de volmaakste orde, geen papertje was verschoven, geen stoel van zijn plaats gezet. En het zware meubel moest door zeer krachtige mannen zijn behandeld, toen het door de gangdeur werd weggedragen, want er was geen houtsplintertje van de deurpost geraakt, hoe klein ook.

Carnegie stond midden in het vertrek, de beide vuisten gebald en beet zich de lippen ten bloede. Wat Socrates betreft, zijn gewone wijsgerigheid schoen hem in de steek te hebben ge-

laten en hij was als versuft door de slag.

— De duivel moet de hand in het spel hebben gehad! gromde Carnegie woedend. Hoe is zoiets mogelijk? Hebben jullie dan niets bizonders ontdekt, toen je hier binnen kwam met Inez?

— Niets! De buttler heeft de deur achter ons gegrendeld! Die is de hele tijd in huis geweest.

— Hoe lang heb je die buttler?

— Eergisteren gekomen! steunde de ongelukkige effectenmakelaar.

Het weerlichtte in de ogen van Carnegie, toen hij Socrates beval:

— Ga jij kijken of die kerel er nog is! Ik heb een vermoeden, en als dat waarheid wordt, heb je de duivel, dan zijn wij weer de slachtoffers en de types van die vervloekte Raffles! Waar slaapt die buttler?

— Op de zolderverdieping. De deur van zijn kamer is vlak bij de trap, antwoordde Goldmacher kreunend en bijna niet meer in staat om de loop der gebeurtenissen te kunnen bijhouden.

Het begon alles om hem heen te dwarrelen en hij gevoelde zich als geradbraakt.

Socrates verloor echter geen tijd maar verliet het vertrek, ging de trap op, liep haastig door de gang en besteeg de diensttrappen, die naar de zolder voerden.

Hij nam zijn browning ter hand en trok met een ruk de smalle, geel geverfde deur open, die het dichtst bij de trap gelegen was. Onmiddellijk knipte hij met de linker hand de lamp aan en beval ruw:

— Kom jij te voorschijn en laat je eens zien, mijnheer de buttler!

Hij sprak slechts tot de duisternis. De kleine kamer was verlaten. Het bed was zelfs niet beslapen. Vloekend daalde hij de trap weer af, bijna huilend van woede, om het verlies van al dat goede geld, maar meer nog om het denkbeeld, dat zij voor het lapje waren gehouden door lieden, heel wat slimmer dan zij zelve waren.

Op de eerste verdieping stond hij stil, want hij meende enig gerucht te horen,

dat uit de kamer kwam, waar Inez zich bevond.

Het klonk alsof daar iemand op zachte toon sprak! Hij sloop op de punten van zijn voeten in de richting van de kamerdeur, toen hij plotseling stil stond.

Het schijnsel van zijn lantaarn viel op iets wits. Dat witte was het overhemd van de buttler!

Die stond daar heel rustig op wacht, naar het scheen, alsof er geen vuiltje aan de lucht was.

Socrates struikelend over zijn woorden van woede, vroeg grimmig:

— Wat moet jij daar? Waarom ben je niet naar bed?

— Ik kon de slaap niet vatten! antwoordde de buttler grinnikend. Maar mag ik weten wat u hier doet en wie u bent?

— Dat zul je gauw genoeg merken! Heb jij iets uitstaande met het verdwijnen van die brandkast?

— Ik weet niet wat u bedoelt, mijnheer! En als u niet onmiddellijk zegt wie u bent, dan zal ik de politie waarschuwen!

— Als je dat maar kon! De telefoon is afgesneden! En vertel me nu dadelijk waar de kast is, of ik schiet je een kogel door je dikke buik!

De revolver werd dreigend opgeheven naar het genoemde lichaamsdeel. Socrates was vlak voor de buttler komen staan en zijn gezicht was vertrokken van woede. Toen geschiedde er iets heel vreemds.

De buttler drukte met beide handen op zijn buik, die zo zeer de verbazing had gewekt van Inez en uit het bovenste, parelmoeren knoopje van zijn overhemd spoot een fijn straaltje van een heldere vloeistof in een wolk Socrates in het gelaat, vóór hij er zelfs maar aan had kunnen denken de trekker over te halen.

En hij had nauwelijks voor de eerste keer weer adem gehaald, of hij kon zich de moeite besparen, want toen dacht hij in het geheel nergens meer

aan en zakte heel langzaam, de muur tot steun nemend, op de vloer ineens en bleef roerloos liggen.

Als hij door de bliksem getroffen ware geweest, had dit alles zich niet sneller aan Socrates kunnen voltrekken. De butler, die zich snel de neus had dichtgeknepen, trad een paar stappen achteruit, opende toen vlug een raam aan het einde van de gang en mompelde, verheugd voor zich heen :

— Het gaat prachtig ! Die buik is wel wat lastig, maar haar inhoud heeft een verrassende uitwerking ! Ik geloof, dat ik Raffles kan geluk wensen met deze nieuwe uitvinding.

Hij liep na deze woorden vlug naar de deur van de kamer en opende ze. Inez zat aan de tafel met het hoofd in de handen en tegenover haar stond Raffles, hoog opgericht, met een ernstig gelaat en zag op haar neer.

— Blijf hier bij haar, Charles, zei Raffles zodra hij zijn helper in het oog kreeg. Ik heb een lichaam horen vallen. Was dat een van hen ?

— Dat was de heer met de Griekse naam !

— Prachtig ! De rest heeft niets meer te betekenen. Zorg voor de auto. Neem over zeven minuten deze vrouw mee.

— Laten we haar lopen ? vroeg Charles Brand, met een blik van verachting op de vrouw.

— Voorwaardelijk, Charles, voorwaardelijk, zoals het in de taal van het recht heet ! Ik geloof nog niet, dat zij totaal verdorven is. In elk geval waag ik het er op. Denk er om, nauwkeurig over zeven minuten, niet vroeger en niet later. James kan dan juist terug zijn met de auto.

— En de schurk daar beneden ?

— Die kun je aan mij overlaten !

Raffles wierp nog een blik op Inez die zelfs het hoofd niet had opgericht en ging toen vlug het vertrek uit.

Zijn voetstappen werden geheel gesmoord in de dikke loper en door de overschoenen met vilten zolen, die hij droeg.

Zo bereikte hij de nog altijd openstaande deur van de werkkamer, waar

Carnegie ongeduldig en zich altijd op de lippen bijtend, heen en weer liep als een dier in zijn kooi.

Goldmacher echter zat nog altijd in zijn stoel voor zijn schrijfbureau, half onder de invloed van de winddampen, half onder die van zijn groot verlies.

Juist terwijl Carnegie zijn drie stappen van de deur af deed, trad Raffles het vertrek binnen en was met twee onhoorbare schreden achter hem, plaatste de loop van zijn Browning in de lendenen van de bandiet en zei zacht maar op vaste toon :

— Sta nu maar stil, Carnegie, want je loopbaan is ten einde. Steek je handen op !

De bandiet had zijn loop gestaakt en zijn handen gingen de hoogte in. Een ervan hield de revolver nog steeds omklemd. Raffles ontnam hem die, doorzocht vlug en handig alle zakken, vond er nog een zeer spitse dolk in, beschermd door een lederen schede en zei toen :

— Draai je nu maar om, of liever, ga op die stoel zitten, dan kunnen we even praten. Lang zal het niet duren.

Asgrauw, bijna stikkend van woede, maar zich overwonnen wetend, ging de bandiet zitten op de hem aangewezen stoel.

Raffles wendde zich nu tot Goldmacher, die hem met open mond had zitten aanstaren en zei :

— Wat u betreft, mijnheer Goldmacher, ik moet u mededelen, dat u alle pogingen om uw brandkast in bezit te krijgen, wel kunt opgeven. Zij is reeds lang in veiligheid. Wilt u de politie even waarschuwen ?

— Waartoe en waarmee ? kreunde de effectenmakelaar.

— Kom aan, dat weet u zelf heel goed ! De telefoon is afgesneden, maar dan is er nog 't geheime sein aan de politie ! Daar onder die lage wandkast is een drukknop in de vloer en u hoeft er slechts uw voet onder te schuiven, om hem neer te drukken. De draad loopt onder alle vloeren door naar het dichtstbijzijnde bureau. Het heeft u heel wat geld gekost, maar u

vertrouwde er op, misschien niet ten onrechte! Daarom is u er waarschijnlijk ook zo zeer begerig naar geweest, de twee inbrekers naar dit vertrek te vergezellen! U hoopte de gelegenheid te vinden tersluiks het geheime alarmsein in werking te brengen!

Goldmacher was verbleekt en keek Raffles aan, alsof hij een spookverschijning zag.

— Hoe weet je dat, man? kon hij tenslotte met moeite stamelen.

— O, ik weet nog heel wat meer! Ik weet dat die draad tegelijkertijd in verbinding staat met het slaapvertrek van uw butler! Nergens treedt die draad aan de dag en het zou dus ook onmogelijk zijn geweest, haar af te snijden. Het was alleen maar jammer, dat het alarmsein geen doel had, omdat de butler, een van mijn vrienden was! Ik hoop, dat u zult willen erkennen, dat hij gedurende de weinige dagen, dat hij bij u in dienst was, zijn taak goed vervuld heeft!

— Dat de duivel hem hale! gromde Goldmacher, geheel vernietigd door al die mededelingen.

Raffles had een blik op zijn polshorloge geworpen.

— Ik heb nog maar twee minuten, zei hij. En die zijn juist voldoende, naar ik geloof. Maar wacht eens, ik geloof dat de heren wat te vroeg zijn! Ik zal mijn plannetje dus moeten veranderen.

Raffles nam haastig een sleutel uit zijn zak, en stak die aan de buitenzijde in het sleutelgat van de deur.

Carnegie was opgevlagen, om nog een laatste poging te wagen, maar de browning van Raffles was onmiddellijk weer op zijn borst gericht.

— Ga daar op die stoel zitten en beweeg je nu niet meer! beval Raffles kortaf. Mijnheer Goldmacher, uw arm!

De verschrikte Goldmacher dacht zelfs niet aan verzet. Met Raffles verliet hij het vertrek. Raffles sloot de deur met de sleutel af en liet deze op het slot zitten.

Voor de huisdeur klonk het gerucht van een grommende, sterke automobielmotor.

In de vestibule nam Raffles kalm zijn hoge hoed uit een muurkast, trok zijn regenmantel aan en vatte mijnheer Goldmacher onder de arm.

Deze voelde echter nog iets meer dan die arm allen, iets hards, dat zijn lichaam raakte, ongeveer ter hoogte van de derde rib, onder zijn linker oksel. Hij voelde het prikkelende zweet op zijn slapen, toen de dreigende stem van Raffles zei:

— En wees nu kalm en spreek niet tegen, als je leven je lief is!

Daar dacht mijnheer Goldmacher zelfs niet aan. Hij had teveel doorleefd, die avond en hoopte dat er spoedig een einde aan zou komen. Hij was niet jong meer, hij had geen stalen zenuwen, zoals die man naast hem en hij berustte.

Juist op dat ogenblik werd er gescheld en Raffles, zonder Goldmacher los te laten, deed de deur open.

Onmiddellijk drongen er drie, vier agenten binnen en de brigadier, die hen aanvoerde, vroeg:

— Hebt u ons gewaarschuwd, mijnheer Goldmacher? Iets niet in orde?

— Ik? vroeg de effectenmakelaar in de grootste verbazing. Ik was het van plan maar...

— Ik deed het! viel Raffles hem glimlachend in de rede en onder de pelerine van de regenjas drukte de revolverloop wat steviger tegen het lichaam van de trillende Goldmacher. En er is wel degelijk iets gaande, heren! Mijn vriend Goldmacher is overvallen door twee bandieten, vergezeld door een vrouw, die het op zijn brandkast voorzien hadden. Is het niet zo, Joseph?

— Ja, zo, zo is het! antwoordde Goldmacher, stotterend.

— Ik ben echter gelukkig bijtijds gekomen, om althans twee van de kerels machteloos te maken! ging Raffles op zijn beminlijkste toon voort. Een er van zit in de werkkamer van mijn vriend. Wees eens stil, dan kunt gij horen, hoe hij poogt uit zijn val te komen!

Iedereen zweeg. En toen hoorde men inderdaad op enigen afstand het kras-

sen van metaal over metaal. Het was duidelijk, dat iemand, die ergens opgesloten zat, alles in het werk stelde om zich te bevrijden.

— Is het zo gegaan, mijnheer Goldmacher ? vroeg de brigadier.

De gevraagde had al heel weinig keus en het antwoord werd hem zeer vergemakkelijkt door de druk van het harde, koude staal even onder zijn hart.

Trouwens was het zelfs de volle waarheid, dat Raffles onmiddellijk na zijn binnenkomen in de werkkamer, het alarmsein in werking had gebracht.

Hij antwoordde dus heldhaftig :

— Mijn vriend vertelt het in enkele woorden en hij verzwijgt welke moedige rol hij vervuld heeft, toen hij de bandieten overviel en opsloot !

— Dat ligt aan mijn verregaande bescheidenheid ! heinam Raffles beminnelijk. Ik bluf niet graag op mijn kleine avonturen. U zult de tweede man op de eerste verdieping vinden, volkomen bewusteloos. Vier uren rust in een bed zullen hem weer genezen. Kent u Socrates soms ?

— Wilt u soms zeggen, dat hij het is, die daar boven ligt ? vroeg de brigadier met schitterende ogen en denkende aan zijn promotie.

— Niemand anders ! En wilt u soms kennis maken met Carnegie ? Die zit in de werkkamer en probeert er uit te komen ! En maak wat voort, want als het hem niet gelukt met de deur, zal hij het bij de rolluiken proberen !

— Ik heb gelukkig de sleutel ervan in mijn zak ! zei Goldmacher, zegevierend.

— Dat doet er niet toe, haast u toch maar wat ! drong Raffles aan.

— Vooruit jongens, wij doen een prachtige vangst ! riep de brigadier en zijn revolver trekkend, snelde hij door de vestibule, door de drie mannen op de voet gevolgd.

Nu pas liet Raffles de arm van Goldmacher los, liet zijn browning in zijn zak glijden, nam zijn hoed af en zei, de ander de hand drukkend :

— Het was mij aangenaam, Goldmacher, je deze kleine dienst te hebben kunnen bewijzen ! Tot ziens en wel bedankt voor je onderhoudend gezelschap !

Het volgend ogenblik stond hij op straat en had de deur dicht getrokken.

Hij wist met zekerheid dat Goldmacher geen seconde zou laten verloren gaan, om, nu hij niet meer bedreigd werd, de waarheid aan de agenten te te onthullen en hij verloor dus geen tijd, maar snelde vliegensvlug naar de hoek van de straat en trof daar de auto aan, met Henderson achter het stuurwiel en Brand naast de zwijgende en bleke Inez gezeten.

Raffles zei op zachte toon een paar woorden tot Henderson en stapte toen in de wagen, die dadelijk wegreed.

Toen zij enige minuten reden, vroeg Inez lusteloos :

— Waarheen brengen jullie mij ?

— Dat kun je wel begrijpen ! antwoordde Raffles koel.

— De politie ? Dat is heel gevaarlijk, Raffles ! Overigens, ik geloof, dat ze mij niet veel kunnen bewijzen ! Maar dat laat ik daar. Zeg eens, Raffles ze hebben mij altijd verklaard, dat je een ware edelman bent. Zou je een vrouw onbeschermd laten, die hulp nodig heeft, wie ze ook mocht zijn ?

— Een lastige vraag, bijna een strik-vraag ! Slaat ze op je zelf ?

— Neen, niet op mij ! Maar op een vrouw, die ik zou willen redden, ofschoon ze door haar eigen schuld de dood tegemoet gaat !

— Verklaar je nader, Inez ! zei Raffles, haar strak aanziende.

Het bleef een ogenblik stil en toen klonk scherp en duidelijk de stem van de vrouw :

— De meester komt van nacht vrij !

— Dat is onmogelijk ! riep Raffles uit.

— Voor hem is niets onmogelijk, of bijna niets. Je begrijpt wel, dat ik je niets zal verraden, maar zijn maatregelen waren genomen, al lang tevoren, voor het geval hij gearresteerd zou worden. Er bestonden wel tien methodes

om hem te bevrijden en een ervan moest stellig gelukken. Hij komt van nacht nog vrij, reken daarop!

— En verder?

— Mira heeft je lief!

— Dat is zeker een verrassende mededeling en die ik moeilijk kan geloven, of ik zou tevens moeten geloven, aan liefde op het eerste gezicht en dat doe ik niet.

— Spot er niet mee, want het gaat om een mensenleven! riep de vrouw hartstochtelijk uit. Zij heeft het mij bekend en zij wil niets meer van Waybridge weten.

— Natuurlijk zal ik nooit iets voor haar kunnen zijn, zei Raffles koeltjes, maar hij zal hebben te aanvaarden!

— Nooit aanvaardt hij het! Hij heeft al vroeger een vrouw vermoord, van wie hij alleen maar vermoedde, dat zij hem ontrouw was. En hij zal haar slachten, eenvoudig slachten!

— Maar hoe zal hij het weten

— Denk je soms dat Alice zwijgt, die het weet, of tenminste vermoedt? Alice wil hem voor zich zelf veroveren en zal het hem zeggen, het hem verraden!

Raffles keek de vrouw een ogenblik doordringend aan en toen zei hij nadenkend:

— Ik zei het al vroeger, er schuilen nog goede hoedanigheden in je, Inez. Maar zeg mij eens eerlijk, is het louter bezorgdheid om het lot van Mira, dat je zo deed spreken?

De vrouw balde krampachtig haar vuisten en bracht er met moeite uit:

— Ik haat Waybridge, zoals ik nog nooit iemand heb gehaat. Waarom, dat raakt je niet. Een hartszaak, laat je dat genoeg zijn. Hij doodde de man, die mij het liefst was op aarde. Laaghartig en in koelen bloede. Een ongewapend man! En hij zal het ook Mira doen en jou en mij ook, als hij er de kans toe krijgt!

Zonder haar te antwoorden, tikte Raffles tegen de voorruit. De auto stond stil. Raffles opende het portier. Hij stapte uit en zei op fluisterende toon weer iets tot Henderson, de reus.

Toen opende hij het portier nog verder, vatte Inez bij de hand, deed haar uitstappen, galant en hoffelijk en zei rustig:

— U kunt gaan waar u verkiest, madame! U bent vrij. De ene dienst is de andere waard. Tot ziens, tenzij gij een ander beroep kiest! Want misschien zal ik een volgende maal niet zo toegeeflijk zijn!

HOOFDSTUK VII

HET TWEEGEVECHT

Om drie uur in de nacht sliep Mira nog steeds niet. Het was haar zelfs onmogelijk geweest, zich op haar bed te werpen en te trachten, in de slaap rust en vergetelheid te vinden.

Zij liep maar heen en weer, in de grote kamer, nu en dan neervallend in een der grote leunstoelen, zonder ophouden denkend aan de storm, die zo plotseling en geheel onverwachts in haar hart was opgestoken en die nu niet meer scheen te willen gaan liggen.

En dat gold de man, die zij, zij moest het zichzelf oprecht bekennen, zonder enige wroeging in de dood had willen zenden! De ommekeer was geschied, toen zij hem zo kaarsrecht en onbeschroomd had zien staan, op het laatste ogenblik allen tartend, onbevreesd met hoog opgericht hoofd. Hij was een man, in de volste betekenis van het woord. Dwergen, jakhalzen en aasgiëren waren, bij hem vergeleken, al die anderen, Waybridge inclusief!

Mira wist zeer wel, dat die plotseling met zoveel hevigheid in haar ziel opgevlamde liefde volkomen nutteloos en onvruchtbaar zou blijven. Zij vergeleek zich zelve met Raffles. Hij was een avonturier en stal, hij maakte zich meester van wat het zijne niet was, dat had zij óók gedaan, maar haar handen waren bezoedeld met bloed, zij had er bij toegezien en het goed gekeurd, dat mensen lafhartig vermoord waren om hun bezit te kunnen roven. Zij huiverde, zij sprong weer op, zij kreunde als een gewond dier en sloeg zich met de handen tegen het voorhoofd.

Plotseling bleef zij midden in het vertrek stil staan en luisterde. In het

grote huis klonk ergens een zacht geluid. Vóór zij zich nog goed bewust was wat het was, ging de deur al open en Donald Waybridge trad het vertrek binnen. Hij was zeer bleek en er liep een kleine schram dwars over zijn gezicht. Hij droeg een grijs pak, zeker in de haast aangeschoten.

Zijn ogen hadden een boosaardige uitdrukking, toen hij haar aankeek, langzaam de deur achter zich sluitend. Mira had een ogenblik met een uitdrukking van angstige ontzetting naar hem gekeken en toen mompelde zij voor zich heen:

— Mijnentwege! Als dit het einde moet zijn, wat vroeger of later, het doet er immers niet meer toe!

Waybridge was met een gluisperige glimlach op zijn dunne lippen naar haar toegekomen en zei nu:

— Het komt me voor, Mira, dat je vreugde over mijn plotselinge terugkomst niet zeer groot is! Zou men gelijk hebben gehad?

— Wat zei men? vroeg Mira toonloos.

— Men zei, dat ik mij niet behoefde te verwonderen, als je volstrekt niet aangenaam verrast zou zijn!

— En waarom werd dat verondersteld?

— O, die reden is eenvoudig, in die zeer korten tijd zou een ander mijn plaats in jouw hart hebben ingenomen! Natuurlijk heb ik daarom gelachen en gezegd, dat zoiets onmogelijk was!

Alle kleur was van het gelaat van Mira geweken, maar haar stem was vast en haar lippen trilden, toen zij hem antwoordde:

— Je hebt er verkeerd aan gedaan te lachen, Donald. Want wie je dat ook gezegd moge hebben, en ik geloof wel te kunnen raden wie het is, die had gelijk. Ik heb je niet meer lief.

Het gelaat van Waybridge vertrok op een verschrikkelijke wijze. Hij was met één sprong bij haar en greep haar pols, die hij tussen zijn sterke vingers dreigde te vermorzelen.

— Het is dus waar? vroeg hij schor. Alice had dus gelijk? Ik had haar dood kunnen slaan, toen zij het zei! Ik wilde het niet geloven. Dan sprak zij dus ook de waarheid, toen zij Raffles noemde als mijn opvolger?

— Het is zo! antwoordde Mira rustig. Laat mijn pols los. Je doet mij pijn! Wat kan ik er aan doen, Donald? Het is immers mijn schuld niet?

De man liet haar los, en trad terug. Zijn gezicht was nu van een verschrikkelijke kalmité. Hij liep naar een tafeltje, nam een sigaret uit een doos, stak die rustig aan, deed een paar haaltjes en zei kalm:

— Je hebt immers vroeger geloofd aan een voortbestaan na de dood Mira?

— Dat heb ik en de hemel gawe, dat het nooit veranderd ware! kreet de vrouw en het klonk als een schreeuw van wanhoop.

— Dan zal ik je vijf minuten geven om te bidden. Je kunt die vijf minuten ook op een andere wijze benutten. Daarna is het leven voor je afgelopen!

Mira had dit voorzien, maar nu de dood zo dreigend naderde, nu ontzinken haar de krachten. Zij was nog jong: Zij wilde niet sterven. Het was immers haar schuld niet, dat alle liefde voor die man daar, als die ooit bestaan had, gedoofd was en nu in haar hart lag als een hoop koude as. Moest zij daarom het leven vaarwel zeggen en sterven door de hand van een misdadiger, een moordenaar? Een vreselijke ontzetting greep haar plotseling aan en zij wierp zich op de knieën en smeekte jammerend:

— Waarom wil je mij doden, Donald? Ik heb je toch altijd trouw ge-

diend! Ik ben je slavin geweest, ik heb al je bevelen opgevolgd, je hebt je nooit over mij te beklagen gehad! Laat mij leven, ik zal ver weg gaan en nooit meer je pad kruisen!

— Je hebt een minuut van de vijf verloren laten gaan, zei Waybridge ijskoud.

Hij nam een grote browning uit zijn achterzak, overtuigde zich, dat het wapen geladen was en legde het op de kleine tafel, die naast hem stond. De vrouw kronkelde zich in doodsangst over de grond, krijtwit, de ogen uit het hoofd puilend.

— Ik zal naar Amerika gaan, Donald! Ik beloof je, dat ik de man niet zal terug zien, die ik lief heb, ja, want dat zal ik nooit herroepen, ik kan niet anders, maar ik zal hem uit mijn hart bannen en ver weg gaan! Nooit zie je me terug!

— Twee minuten! zei Waybridge onbarmhartig en zonder zich te laten roeren, met een koude blik neerziende op de ongelukkige vrouw aan zijn voeten.

En plotseling scheen een ijzige kalmité over haar te komen. Zij stond op, streek zich het haar uit de ogen en zei op onnatuurlijke kalme toon:

— Maak er dan een einde aan. Het helpt niet of ik bid, daar heb jij wel voor gezorgd. Ik heb Raffles lief en jou verracht ik. En ik zal sterven met zijn naam op mijn lippen en de jouwe vervloekend!

Met een gebrul van woede wendde Waybridge zich om naar het tafeltje om zijn browning te grijpen. Verstijfd van verbazing bleef hij staan. De browning was weg!

Hij begon te sidderen en werd krijtwit, toen hij zag hoe de gordijnen voor het hoge, openslaande raam bewogen, dat op nauwelijks een halve meter achter het tafeltje zich bevond.

Toen gingen die gordijnen vaneen en Raffles trad te voorschijn, met de browning van Waybridge nog in de hand. En met een dreigende glimlach om zijn lippen en een wild vuur in zijn ogen.

— Donald Waybridge, begon hij, ik zou je niet kunnen zeggen, hoe ontzaglijk veel moeite het mij kost, je niet op slag dood te schieten als een hond. Ik heb veel schurken gekend, maar ik geloof wel, dat jij een van de ergsten bent. Je behoort thuis onder de gemeenste bandieten van Chicago en zelfs dat betwijfel ik! Een weerloze vrouw lafhartig te vermoorden! Bah, het is walgelijk, het is laag en onmenselijk! Maar nu je nog leeft, nu ik je niet onmiddellijk heb neergelegd, als een schadelijk reptiel, nu kan ik het niet meer koelbloedig doen. En ofschoon de hel je weer schijnt te hebben uitgebraakt, wil ik je toch nog een kans geven, maar ik weet, gelukkig, zeker, dat ik zal overwinnen!

Waybridge had zich zo goed mogelijk hersteld. Juist toen Raffles had uitgesproken, wendde hij zich om en vloog naar de dichtsbijzijnde deur. Maar op hetzelfde ogenblik ging deze open en Brand trad hem met opgeheven revolver tegemoet. Toen pas scheen de schurk zich gewonnen te geven. Hij kruiste de armen en vroeg, pogend zijn stem tot kalmte te dwingen:

— Ik moet wel bukken voor de overmacht! maar ik heb mij wel eens laten vertellen, dat Raffles daar nooit misbruik van maakte.

— En dat zal ik ook nu niet doen, schurk! riep Raffles minachtend uit. Ik zei je al, dat je je kans zult hebben. Je zult je kunnen verdedigen. In dit grote huis moeten er toch wel ergens wapens zijn van dezelfde aard, waarmee wij elkander kunnen bestrijden!

— Ah zo, een duel? vroeg Waybridge en Raffles zag het gluiperige licht in zijn ogen.

— Ja, een tweegevecht, ofschoon de hemel weet, dat je het niet verdient, het staal te kruisen met een gentleman!

De beide mannen hadden dit gesprek op gedempte toon gevoerd, oog in oog, vlak bij elkaar staande, Raffles klaar om te schieten bij de minste verdachte beweging van de bandiet.

Mira was nog nauwelijks tot zich zelf gekomen, geheel verward door deze

plotselinge tussenkomst, met een overweldigend, zalig gevoel van vreugde in het hart, toen Waybridge hernam en nu wat luider:

— Welnu, ik stem er in toe! Laat het een tweegevecht zijn! Moet het hier gebeuren? Er is een wapenrek in een ander vertrek!

— Dan zullen wij daarheen gaan! Maar neem je in acht, Waybridge, geen grapjes, want ik ben niet in een stemming om ze te verduren! Loop voor mij uit en wijs mij de weg! En blij midden in de gang lopen met je handen omhoog! Als je maar een vinger uitsteekt naar een van de lichtschakelaars, heb je de langste tijd geleefd!

Zij waren al bij de deur, Waybridge altijd met diezelfde vreemde glimlach om de lippen, toen Mira uitriep:

— Waar gaan jullie heen?

— Vechten, madame! antwoordde Raffles rustig.

— Ik wil er bij zijn! riep de vrouw uit.

— Gij zult integendeel hier blijven, met mijn vriend, hernam Raffles troef. Ik wil er geen getuigen bij hebben. Charles, jij zorgt ervoor, dat wij niet worden gestoord!

— Vertrouw hem niet! waarschuwde de vrouw wanhopig, hij is vals als drijfzand!

— Maar ik heb zijn browning in mijn zak! Stel u gerust, ik zal hem geen kans geven zijn streken uit te halen!

En met die woorden duwde Raffles de browning tussen de ribben van Waybridge en dwong hem zo, het vertrek te verlaten.

Achter hem viel de deur dicht. De gangen waren helder verlicht en breed en Waybridge zorgde wel, dat hij in het midden van de looper bleef, met zijn armen hoog uitgestrekt. Hij bracht Raffles zo door een paar gangen tot voor een hoge, gebeeldhouwde deur, stond stil en zei, zich langzaam omdraaiend:

— In deze kamer is het wapenrek!

— Doe de deur open! beval Raffles. Waybridge gehoorzaamde.

— Maak licht ! klonk weer de bevelende stem.

Waybridge draaide een schakelaar om en de vrij grote kamer straalde van licht.

Raffles zag onmiddellijk het fraaie wapenrecht recht tegenover de deur, uit twee delen bestaande, een van ouderwetse, een van meer moderne wapens, vuurwapens zowel als degens en dolken, krissen, zwaarden, Indiaanse messen en Indische Yatagans.

Raffles liet Waybridge het eerst binnen gaan, nam de sleutel uit de enige deur, die het vertrek rijk was, draaide die in het slot om, stak hem in zijn zak en stampte enige malen op de vloer, om zich te overtuigen, dat zich nergens een valluik onder het dikke tapijt bevond.

Met zijn voet wipte hij de vier punten om, maar overal sloten de naden van de parketvloer, nauwelijks zichtbaar, aaneen. Een valluik was er in ieder geval niet !

Waybridge was al naar het wapenrek gegaan en nam er twee volkomen gelijkvormige, scherp gepunte, moderne duelleerdegens af.

— De wapens zijn volkomen gelijk, zoals gij ziet ! zei hij kalm. Ik ben gewend met deze degen te schermen. Hebt gij er iets tegen ?

Raffles haalde de schouders op en antwoordde :

— Volstrekt niet ! Schermt gij goed ?

— Ik geloof te mogen zeggen van wel !

— Des te beter ! Dan zal het mij niet zwaar op het geweten drukken, als ik je dood, Waybridge. De hemel weet, dat het mij toch reeds geen sikkepitje zou kunnen schelen !

Zonder zijn browning los te laten en de kerel inderdaad niet vertrouwend, nam Raffles een van de degens uit de hand van zijn tegenstander aan, deed haastig een paar stappen achteruit, stak toen pas de browning in zijn zak en helder en luid beval zijn stem :

— En Garde !

Het volgende ogenblik flitsten de stalen klingen in het licht van de elektrische kroon en schenen de twee dodelijke degens elkander te bijten.

Zodra Raffles en Waybridge het vertrek verlaten hadden, richtte Mira zich met gevouwen handen tot Brand en vroeg smekend :

— Wilt u mij niet zeggen, mijnheer, wat zij gaan doen ?

— Zij gaan duelleren, u hebt het immers gehoord ! antwoordde Brand kortaf.

— Met pistolen ?

— Heel zeker niet ! Op het blanke wapen ! Schermt die kerel goed, die Waybridge ?

— Zeer goed ! antwoordde Mira en plotseling wankelde zij, werd zeer bleek en greep Brand bij de hand, terwijl zij dodelijk ontsteld uitriep :

— Als zij op de degen duelleren, dan is uw vriend verloren...

— Maak u niet ongerust, hij is ook zeer sterk op het wapen !

— Ik zeg u, dat hij verloren is ! Kom mee ! U vertrouwt mij niet ? Druk mij de loop van uw revolver tegen de slaap, als u wilt, maar om 's hemelswil ga mee, en help het beletten !

De stem van de vrouw had zoveel angst verraden, dat Brand dadelijk toegaf. Zij snelde zo vlug door de gangen, dat hij haar nauwelijks kon bijhouden.

Zij was vlugger bij de deur dan hij en rammelde aan de kruk, vruchteloos. Doodsbleek zei zij tot Brand :

— Zij hebben de deur van binnen afgesloten ! Kom mee !

Zij vatte hem bij de hand en trok hem in een aangrenzend vertrek, dat geheel donker was. Alleen uit de open gangdeur kwam wat licht binnen.

Zij trok een stoel bij de tussenmuur en tot zijn verwondering zag Brand hoe door een ronde opening licht kwam schijnen.

Maar hij verstijfde van ontzetting, toen hij de vrouw, die door dat gat,

dat niet groter dan een rijksdaalder was, had gekeken, hoorde gillen :

— John Raffles, maak er dadelijk een einde aan, doorsteek hem, de minste schram betekent je dood, de punt van zijn degen is vergiftigd !

Achter de muur klonk een valse lach, en het staalgekleter duurde voort.

Alleen maar gehoorzamend aan haar blinde woede trok Mira de revolver uit de zak van Brand en vuurde op goed geluk af door de kleine opening van de wand.

Er klonk een luide kreet en toen de val van een lichaam.. De vrouw keek weer door de opening en haar stem

klonk zonderling rustig, toen zij zei :

— Ik wist wel, dat het lot rechtvaardig zou zijn, ik heb de moordenaar dwars door het hoofd geschoten !

De sleutel knarste in het slot, Raffles trad op de gang en Mira snelde hem tegemoet en vroeg met bevende stem :

— Ben je gewond Raffles ?

— Geen schram, ofschoon hij vocht als een duivel ! Ik dank je Mira, omdat je mij het leven hebt gered, al behoort dat leven ook aan anderen ! En ga nu waarheen je wilt, ik zal je daarbij helpen ! Deze schurk heeft slechts zijn verdiende loon en de aardse gerechtigheid behoeft er zich niet meer mee te bemoeien !

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Merry Kid, de Verklikker

